

İbrahim Atılmış

- şiirler -

Yayın Tarihi:

27.04.2022

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

İbrahim Atılmış

Eserleri:

Adı saklı

seviyorum seni bir tanem
terketsende binlerce kere ölüm ölüm
bir can var benden bedeninde
hasreti yakar içimi zulüm zulüm

bekliyorum seni bir tanem
gelmesende yıllar boyu hasret hasret
adı yüreğimde saklı kaldı
büyür bir gün umudumuz sabret sabret

unutmam seni bir tanem
unutsanda sen sonsuza dek ihanet ihanet
acılar büyür zaman içinde
kussanda bana öfkeni içinden nefret nefret

seviyorum seni bir tanem
tek kokladığım çiçeğimsin sen gülüm gülüm
adını sen koydun bu ayrılığın çare yok
ayrılmayız biz yaşasakta binlerce kere ölüm ölüm...

İbrahim Atılmış

Alelade

sen
karsimda dururken
.....alelade oylesine
ben
coktan ulasmis oluyorum
.....doruklarına mutlulugun.
bakınca gözlerine,
hele daha yakından bakınca içine
göremediklerimi görüyorum
.....kapalı kapıların ardındaki.
sonra
tutunca ellerini,
birde islanmissa azıcık
.....terden
gokyuzunun rengi değişiyor
.....kızıla yakın mavi.
ve
sen
karsimda dururken
.....alelade oylesine
ben
coktan girmis oluyorum
.....pembenin esrarına
nefesin karistiginda nefesime
.....anlatamam
olum neki,
.....azrail kim ki?
guluyorum dar agacına
sen
karşimda dururken alelade
.....öylesine
ben
coktan gitmis oluyorum
.....kendimden...

İbrahim Atılmış

Ali haydar

haydar haydar ali haydar
seni arzular oldu cümle canlar
dökülmesin artık bu kanlar
haydar haydar ali haydar

gün oldu böldüler kavmimizi
gün oldu kestiler dilimizi
gün oldu verdik yoluna serimizi
haydar haydar ali haydar

biz seçmeden seçildiler başa
baharı görmeden düşürdüler kışa
aldılar özümüzü yüreğimiz döndü taşa
haydar haydar ali haydar

atılmışım kime dert yanayım
seni özüm bildim haykırmaktayım
için için ben yanmaktayım
haydar haydar ali haydar

durmaz bu dünya elbet döner
gün olur sabret devran döner
kurt ile kuzu yan yana döner
haydar haydar ali haydar

İbrahim Atılmış

Anlamı varmiki

sevmek
insanları sevmek
insanlığı sevmek
ve
insanlarla yaşamak
insanlığından utanmadan
ve
utandırmadan insanları
ve
gelecek nesilleri küfrettirmeden bu güne
doyasıya yaşamak
ve
yaşatmak dostlukları
sonra
paylaşabilmek elindeki
ve
kendinle barışık dolaşabilmek el ele
ve
kaygısızca koşabilmek
ve
gülebilmek korkusuzca
hatta
kahkaha atabilmek kendine
yaşamın başka anlamı varmiki?

İbrahim Atılmış

Anlat bana

Anlat bana sevgili
Anlat hadi yüreğindeki sevgini
Ne sevdalar yükledin küçücük yüreğine?
Anlat bana sevgili
Dilin anlatabilir mi yüreğini?
Anlat bana sevgili
Bir gül dalında ne kadar güzel?
Gülün güzelliği kendinde özel
Anlatsana ciğerim
Hiç aşık oldun mu bir kuşa?
Kuşun uçuşuna
vuruldun mu Kanadındaki zarafete?
Anlatsana gülüm
Deli ırmaklar gibi coşmuşken yüreğin
Vurup kendini ovalara duruldun mu?
Anlat bana sevgili
Hiç sırtından vuruldun mu?
Sevmekten değil,
sevmekten yoruldun mu?
Anlatsana hadi sevgili
Kaçmak daha kolay değil mi?

İbrahim Atılmış

Anlıyormusun

Anlıyor musun?
Geleceğinde bir gün geleceğini
Ağlayanların nasıl olsa güleceğini
Bitenlerin yeniden başlayacağını
Başlangıçların bir gün sona ereceğini
Doğanların mutlaka öleceğini
Tezatların hiç bitmeyeceğini
Anlıyor musun
Sen bu dünyada yaşıyor musun..?
Giden çağırılmazmış geri
Altından sehпасı çekilmiş idam mahkumları gibi....

İbrahim Atılmış

Aradım

En kuytuluk yerinde sinemin
En olmadik zamanlarda
Aradim seni yillar boyu
Kah dustum
kah yurudum
.....sensizliklerde.
Gun oldu
rastladim izine huzunlerde
Gun oldu
kaybettim susuzluklarimda.
col ortasinda
.....tan alasinda.
emek verdim sevdim seni
buyuttum umut umut yalnızliklarimda
yarina sozum vardi hayellerimde
.....aglamayacakti cocuklar
En kuytuluk yerinde sinemin
En olmadik zamanlarda
Aradim seni yillar boyu
..... ariyorum hala

İbrahim Atılmış

Aşk olsun

Deli gönlüm coştu gene
Tutabilene aşk olsun
Kapılarını açtım amma
Girebilene aşk olsun

Benim derdim aşktan yana
Sevenlere canım feda
Sevmeyenlere elveda
Dur diyene aşk olsun

Atılmışım kenardayım
Aşktan yana hep dardayım
İsteyene ben buradayım
Gitmeyene aşk olsun

İstedim ki sen gelesin
Seni sevdiğim bilesin
Benim için tek güzelsin
Görmeyene aşk olsun

İbrahim Atılmış

Atlantis

Her yiğidin harcı değildir teke tek kavga
hayat işte bu yüzden çekilmezdir.
Her şey üst üste gelir
üstüne üstüne gelir
üstelik
üsteleyemezsinde
ve
hayatla olan kavgan ancak
yaşamınkere hayat kadardır.
sen
ancak bu kavgada yaşamak zorundasın!
Tüm umutların yitmişken
ve
kendini bir okyanusun ortasında
çaresiz hissederken
belkide ayaklarının altında
kayıp kent Atlantis vardır! ?
nasıl yükseldiyse sular:
gün gelir geri çekilir...

İbrahim Atılmış

Azar azar

Tüccar oldum aldım sattım
dolandım pazar pazar
iyi aldım kötü sattım
tükendim azar azar

derviş oldum derin(e) daldım
taptuk ile kırk yıl kaldım
hep verdim hiç almadım
tükendim azar azar

seyyah oldum gezdim durdum
her şehirde biraz durdum
taştan taşta kafam(ı) vurdum
tükendim azar azar

berdoş oldum ayyaş oldum
kendimi içkiye vurdum
kurtuluş bu yolda sandım
tükendim azar azar

doktor oldum tabip oldum
nice dertlere derman buldum
gül gibi sarardım soldum
tükendim azar azar

kadı oldum hakim oldum
hak'ının hakkını sordum
sonun da kendimi vurdum
tükendim azar azar

Atılmışım dert doluyum
bende bu allah kuluyum
hayfımı kimden alayım
tükendim azar azar

der İbrahim dünya boştur
doğumdan mezara hep koştur
ne yaparsan o suçtur
tükendim azar azar

İbrahim Atılmış

Bence

Gül'e gül diyebilmek,
gül'ü güldürebilmek gülümseyerek.
ama!
dalından koparmadan,
bükmeden boynunu soldurmadan,
sarartmadan yapraklarını,
dikenlerini kesmeden!
işte öylecesine olduğu gibi.
bence budur gerçek sevgi...

İbrahim Atılmış

Beyaz Atlar

Beyaz atlar vardı dūşümde,
beyaz atlar kumsalda koşan,
beyaz atlar vardı kusursuz
beyaz atlar biri bana yakın.
Koşup gittiler bilinmeze
baka kaldım ardın sıra,
beyaz atlar vardı dūşümde
şimdi hatıra kaldı gönlümde..

İbrahim Atılmış

Bilirmisin

Kömür gözlüm
senden ayrı günler nasıl geçer
bilirmisin?
sevda gülleri solar uzaklarda
gönül çesmenden bir tast su verirmisin?

kaç zaman oldu sevdiceğim;
seninle sensiz geçen günlerim,
bilirmisin?

bilirmisin?
bitmez umutlarım tükenmez sevdalarım,
bin yıl geçsede gene seni beklerim.
açar gönül bahçemde sevda çiçeklerim.

bilirmisin?
sabahı olmayan geceler nasılda geçer?
geçer geçmesinede yıldızlar kanımı içer
tan yeri her sabah benimle dalga geçer.

bilirim!
biter bir gün. BİLİRMİSİN? ...

İbrahim Atılmış

Bir Kadın Sevdim

Bir kadın sevdim
elleri umut,gözleri hasret.
Gidemedim hanesine
sevdiceğim benim affet.
Bir kadın sevdim yüreği kara.
Bilmez ne haldeyim,
varlığı dert yokluğu yara.
Bir kadın sevdim çıkarsız,
ne kendi bildi ne cümle alem
herkesten habersiz..

İbrahim Atılmış

Bir tek sen

iyi kötü günlerimiz oldu beraber
çoğu zaman imparatorduk bazanda derbeder
hep günümüzü gün ediyorduk gelecekten bi haber
rüyalarımda bile yalnız seni sevdim..

inkar etme
ilk zamanlar sende beni sevdim
bakıp gözlerimin içine babam gibisin derdin
bana dünyanın en güzel meyvesini verdin
ben seni hep adam gibi sevdim..

elma erik ve evlat
dünyanın en güzel üç meyvesi;
farkına bile varmadın
kendini hep tanrıça sandın
anlayamadın seni en zor günlerinde sevdim..

zaman geçti dönülmez artık geri
kaybedilince anlaşılıyormuş güzelliklerin değeri
sen kaybettin beni bilmem bulabilirmisin geri
korkarım ki seni kaybedecek kadar çok sevdim..

bakma böyle sitem edişime!
geçen zamana bir kez olsun üzülmedim
sayende nasıl geçtiğini bile bilemedim
seni düşünemeyeceğin kadar çok sevdim..

şimdi yolun açık olsun uğurlar ola
isterimki her günün sevgiyle dola
sakın ola boyun eğmeyesin bir tek kula
ben sende kendimi sevdim...

İbrahim Atılmış

Biter zaman

Yeşile bürünmüş sevdalarım
Türküler yakılmış hallarıma
Sinem daralır yollar uzar.
Bittikçe biter zaman
bedenim tükenir.
Umut
gün misali en tepede.
Durur
Dururda alnımın şavkına vurur
Sen
kim bilir şimdi nerelerde?
Ben yine boynu bükük
kaldım yollarda
Aradım seni yıllar boyu
En olmadık zamanlarda
En kuytuluk yerinde sinemin.

İbrahim Atılmış

Bitti

sigaramın üstüne yazdım ismini
her nefeste seni içer gibiyim
içim bir hoş oluyor
gülüyorum
ve seni düşünüyorum
savurduğum dumanların arasından
gözlerini görüyorum
gözlerinin bıçak sırtı çığığını
gülüşün geliyor aklıma
ardından onurlu dağlarda açan
yediveren dağ çiçekleri
onlara benzetiyorum seni
onlar kadar doğurgan
onlar kadar direngen
hissediyorum acısını ayrılığın
sigaranın ağızındaki acısından daha beter
ve tükeniyorsun usul usul her nefesimde
son bir harf kaldı isminden
son bir nefes
ve gerçekler dahada acı hepsinden
sigaram
BİTTİ

İbrahim Atılmış

Biz beraberiz

gözlerinden süzülen ışığın büyüydü bedenimi saran
ve
çamsakkızı çoban armağanı bir buseydi
yüreğimi yakan.
titreyen ellerimle dokunmuştum tenine, hayellerime dokunur gibi,
gül kurusu sinenden almıştım en derin nefesimi.
ve dalmıştım yine en ulaşılmaz hayellerime.
sonra!
bir zulüm sardı dört yanımı sebebi bellisiz?
çekip aldılar sanki bedenimden bütün kanımı,
tutuşan kurumuş yaprak misali.
ve
yıkıldı hayellerim, kağıttan kaleler gibi umutlarım.
ne yaşanmışlıkların anlamı kaldı beynimde
nede adı kaldı sevginin dilimde.
şaşırdım
ve
vurgun yemiş yüreğimle dargındım.
sense!
kavruk hayellerin peşinden
aymaz heyecanlar içinde ararken ilk benliğimi
karanlığın güneşe özleme gibi olabildiğince gebe
oğlumuzla gebe
tüketirken umutlarını gündüz gece
kollarımızda
aç kalmış sevgiye günahsız bir bebe.
varlığı anlatılmaz, olmazsa olmaz!
kendi yanılgılarımızda boğuşurken kör cehaletle
unutuverdik bir an yarını.
düşünemedik bir an ciğerimizin varlığını
ilkin anlamaz gerçi hiç bir şeyi,
hiç bir şeyi sormaz
sonra durmaz
sorar bir gün bütün sorulmayanları
sorulamayanları...
sarp kayaları çürüten kayalar misali vurur ardınısıra
verecek cevabımız olmaz.
unutmak gerek, ayıkmak gerek
ve
inadına direnmek
ve
inadına yaşamak gerek güzellikleri
tut elimi sevgili
biz aileyiz....

İbrahim Atılmış

Büyüdüm

Köklü bir kasabanın
köksüz bir ailesiydik biz.
Annem öksüz babam yetim,
hasbel kader geldiğim şu dünya da
şair olmak değildi niyetim.
5 kardeşlik biz aynı anne babadan
5 kardeşlik aynı şilte de yatıp
aynı kazandan kaşıklayan
5 kardeşlik biz 4 u erkek biri bayan
hep 5 kardeşlik biz
sözde birbirinden farkı olmayan
En delikanlı yaşlarımda
değişti düşüncelerim,
birer birer yıkıldı tüm doğru bildiklerim
ne kadar bencil varmış meğer etrafımda
en yakınım da
abi abla dediklerim.
Ekmek kavgası sarmış dört yanımızı,
gurbet el sallıyor,
sıla bırakmam diyor
nafile!
ekmek kavgası bu
ve babam gidiyor
en uzağına hasretin.
dil bilmez yol bilmez diyarına
yıkılasın Alamanya..
Çocukluğum çocukça geçti
büyüdüğüm kenar mahallede,
toz toprak içinde,
ve taşındık şehir merkezine
Artık Kamyon şoförüydü babam
okuma yazması askerden
ehliyeti gurbettendi,
umutları laf dağının ardında.
şehirliydim artık orta okula gidiyordum
elimi kolu sallayarak okula gidiyordum
çünkü kitaplarım yoktu çantam da
aslında çantam da olmadı hiç
bir defterim vardı birde kalemim
iç cebinde ceketimin
Şehrin tek caddesinde
hem de en işlek caddesinde öğrendim
lise yıllarında
arkadaşlarla volta atmayı
bir uçtan bir uca yürürken yol ortasında
her gece sorular sormayı
uzun uzun anlatırdık birbirimize
bazen boğuşurduk kıyıda köşede
bazen sokak köpekleri saldırırdı hepimize
Okul bitti iş başa düştü,
aklıma geleceğim düştü,
Benim yaşadıklarım hep düştü,

Evlilik başıma düştü...
Var olmak mıydı aslında yaşamak
yoksa var etmek miydi hiç yoktan acıları,
kendimiz yetmez gibi
birde başkalarının acılarını yüklenmek miydi hayat?
El yordamıyla geldim bugünlere,
öğretenim olmadı benim,
ne gördümse sevmediğim
uzak durmak istedim rüyalarım da bile.
Ne gördümse sevdiğim
yanlış çıktı çoğu zaman.
Acımasızca geçiyordu zaman
yalan oldu anılarım
şimdi çocuklarım oldu kocaman

İbrahim Atılmış

Cem ve r

Canımdan bir parçasınız canım kadar kıymetli
En değerli hazinelerden daha da değerli
Mevcudiyetimin bu güne kadar ki en güzel meyveleri
Varmı ki dünyada sizden daha güzeli
Evlatlarımısınız...
Canım sizlere feda alın lazımsa ne zaman
En güzel gelecek sizler için her zaman
Mal mülk boş bu dünyada çoğu zaman
Razıyım ben sizinle yokluğa bir zaman
Evlatlarımısınız...

İbrahim Atılmış

Çocuklar

Çocuklar
Çocuklarımız
Kendi çocukluğumuz
Daha dün değil miydi?
Oyunlar oynadığımız sokaklarda.
Daha dün değil miydi şikayet edişlerimiz
Kendi kardeşimizi bile
Sırf elimizden oyuncağımızı alıyor diye
Hatırlıyorum da
Komşunun kızını kıskanırdım.
Babam hep ona verirdi oyuncaklarımı
- sana yenisini alırım oğlum. Ver onun olsun. Derdi
kızardım
ağlardım
sonraları anladım.
Varlıkla yokluğun anlamını.
Sonradan anladım anlamların ne kadar anlamsız olduğunu
Büyüdüm
Büyüdüğümü sandım
Aldandım
Zaman tüketmiş oysa bedenimi
İçimde bir hüznün
Hazan yapraklarıyla kaplı
Hafif bir rüzgar vurup dağıtır bedenimi
Toprak kucaklar dört yanıma
Ve çocuklarımız
Ellerinden oyuncaklarını aldığımız çocuklarımız.
Bizim yarınlarımız.
Yarın ne çabuk geldi?
Kendi çocukluğumuz
Çocuklarımız
çocuklar

İbrahim Atılmış

Demir kertiği

göz gördü
gönül sevdi bir kere
dil söyledi yürektekini
çare yok
'demir kertiği'
dönülmez geri
açmışken yeni sevdalara
gönlümün yelkenlerini
sevda denizinde
aşk bir kerelikmiş meğer ömürde
yada seviyorum seni hala gönlümün derinlerinde

İbrahim Atılmış

Dert değil

Kanatları yok ama uçar
Kuş değil
Konar ęiçekten ęiçeęe bal toplar
Arı değil
Kor alev yakar yürekleri cayır cayır
Ateş değil
Boğar insanı derinliklerinde
Su değil
Coşturur insanı kimi zaman
Aşılmaz yolları aştırır
Kimi zaman vurur yerden yere
Çöllere düşürür
Semazen ler döndürür dergahlarda
Dervişlere hü ęektirir
Anlatılmaz bir DUYGU dur
Madde değil
Hiç kimse demesin ki ben tanımam
Benim işim değil ben anlamam
Feriştahı gelse teslim olmam
Ne iyi anlar nede kötü
Ne erkek anlar nede dişi
Ne korkak bilir nede er kişi
Yataklara düşürür
İnim inim inletirde
Dert değil

İbrahim Atılmış

Direnif

Belliki dolusun
yagmur yuklu kara bulutlar misali
belliki ha koptu ha kopacak birazdan firtina
yuregin tanimaz olmus benligini
benligin kendi öz kimligini
oysa nasilda severdin sen gokyuzunun mavisini?
kesip kesip entariler dikedin umutlarına
bir gokkusagi baglamak isterdin hep narin beline
oysa sen nasilda severdin kavgani?
insan gibi yasamanin insanca onurunu,
ve her nefes aldiginda
ben insanim diyebilmenin gururunu?
simdi boyle kendinden cekip gitmeler yarasirmi sana
umudu yukleyip hasretlere
sonra kusmek olurmu sevgilere?
direnis vaktidir sevgili!
zulumlere ve zalimlere inat direnis vaktidir
belki yarini yok sevdaların
belki hepten yalanci bu mavi
hatta yalandi butun guzellikler hepsi birer umuttu sadece
yinede direnmeye degmezmi sevgili?
cok oteye gitme bak soyle bir geriye
daha dun gibiydi Hiroshima Nagazaki
ardindan kore vietnam
simdide Afganistan İrak ardindan İnan
kimbilir belkide yarın kendi ülkem?
o zaman ne sevgi kalir yureklerde ne de bu vatan
akan goz yasların heba olur o zaman
simdi direnis vaktidir sevgili!
zulumlere ve zalimlere inat direnis vaktidir
unutma!
yuregin saglam durdukca seversin
ve sevdikce umut edersin
dogan her yeni gunde yeni umutlara mavilikler dikersin
kah gok yuzu mavisini kah deniz mavisini
icimizden cikmali yurekli birisi
simdi direnis vaktidir sevgili
zulumlere ve zalimlere inat direnis vaktidir..
kopsada icimizde binlerce firtina...

İbrahim Atılmış

Diyorum ki

ve
diyorum ki;
ne kadar anlatsam da boş..
Okunmuş onca kitap
söylenmiş onca söz
çizilmiş bir çok resim
üstüne kurgulanmış bunca sevdalar
bunca emek bunca çaba
ve yaşanmışlıklar,
anlaşıldığın kadarsın kardeşim...

İbrahim Atılmış

Doğası bu

Bedenler yıprandıkça zaman içinde
Zaman öğretiyor bilinmeyenleri
Acılar büyütüyor
Bir varmış bir yokmuş misali
Tutarken yaralı bir yavru kuşu
Avuçlarının içinde
Her yürek atışı dolu dolu bir sevgi iken
Her sevgi bir umudu beslerken
Buldu mu kendince fırsatını
Kanatlanıp uçar gider göklere umarsızca
Doğası bu!

İbrahim Atılmış

Dost aradım

dost aradım kapı kapı
şehir şehir dolandım yalnızlıklarımda
küçük şehirlerin kırlarında,
büyük şehirlerin sokaklarında
dost aradım insan insan

kapandım demir parmaklıklara
düşündüm zindan zindan
daraldım hücre hücre
yalnızlığım isyan isyan
dost aradım buruk buruk

parçalanmış ciğerim gururum kırık
bütün yolların sonu aynı, sonu hep ayrılık

anadan ayrı babadan ayrı
kardeşler ayrı bacı ayrı
yar desen yolu çoktan ayrı
dost aradım oğul oğul

insanlar iyi düzen bozuk, düzen iyi insanlar bozuk
dost dedim güvendim en sağlamı attı kazık
yazık oldu ikimize açımadılar sevdiğim yazık
bilirsin benim yureğim ezik sen gülden de nazik
dost aradım dünya dünya yoğimiş yazık

İbrahim Atılmış

Dur hayat

dur hayat!
bitsin artık bu yangınlar
bitsin artık bütün olumsuz yaşananlar..

eğer biliyorsa insan kendini?
ve
istiyorsa bir rakı şişesinde balık olmayı
yada korkuyorsa gürültüsünden bile uçakların
hatta
açmıssa ellerini yalvarmak için tanrıya!
dur hayat!
bitsin artık bu yangınlar
bitsin artık bütün olumsuz yaşananlar..

hem ben sende yaşamıyorum bilesin!
sen bende ömrünü tüketmekte
iplerin elimde hayat.
ben varsam sen varsın
bir bırakırsam ucunu?
bir daha bulamazsın gücünü!
unutma!
ben istersem oynarım bu oyunu.
kendine gel hayat!
artık bu ayaklar bayat.
senden ne kat istedim ne araba nede yat
bütün beklentim:
bir dilim ekmek,
bir küçük tebessüm ve
bir nefes sihhat.
dur hayat!

İbrahim Atılmış

Dünyalıyım

kim çizdi bu sınırları,
kim koydu habersiz bunca kanunları,
ben var mıydım siz çizerken,
ben var mıydım siz yasa çıkarırken?
anımsamıyorum ve tasvipte etmiyorum!
biliyorum boşuna serzeniş ediyorum
ama
genede kabul etmiyorum
ben dünya vatandaşıyım...
istemeden de gelmiş olsam şu hayata
yaşayacağım varmı başka bir dünya?
belki benimki bir rüya
ama
genede kabul etmiyorum
ben dünya vatandaşıyım...
din, dil, ırk, cinsiyet fark etmez
hayat denen kavgada sorunlar bitmez
istesekte başımızdan bela eksilmez
bilirim değiştirmeye gücüm yetmez
ama
genede kabul etmiyorum
ben dünya vatandaşıyım...
istesem bu konuda destanlar yazarım
gideceğim en son yer toprak mezarım
değmesin aman barışa nazarım
kendi mezarımı ben kendim kazarım
ama
genede kabul etmiyorum
ben dünya vatandaşıyım...

İbrahim Atılmış

Düştün aklıma

Yine aklıma düştün oğul
Bakarken yüreğimdeki resmine
Elerim çaresiz
Kavgam yitik, umutlarım diri
Yine aklıma düştün oğul
Arıyorum seni her yerde
Anıların dolu belleğimde
Sen yoksun
Benden yoksun, sevgimden yoksun
Ben senden yoksun
Yine aklıma düştün oğul
Şimdi kaçınıcı uykundasındır kim bilir
Bense yine güneşi karşılayacağım
Her zamanki gibi
Biliyor musun?
Kaç zamandır ilk ben merhaba diyorum güneşe
Kaç zamandır tan yerinde
Göz göze geliyoruz seninle
Bazı sarıp seni koklayıp öpüyorum
Bazı kapıyorum gözlerimi
Ağlayamıyorum
Yine aklıma düştün oğul
Dalarken hayallere
Nasıl geçer zaman bilir misin
Yine düştün aklıma
Sözüm kar etmiyor kendime
Bir kuru inat, bir anlamsız kibir
Yarın kimlere baba dersin kim bilir
Yine aklıma düştün oğul
Yine düştün aklıma

İbrahim Atılmış

Efsane

gözlerim çakılmışcasına
dağlardan seni beklemek,
namludan fırlayan her kurşunun
yuva kurduğu bedenlerde seni aramak
alaca karanlıklardan umutla seni sormak
yada
yüreğimin keklik yavrusu ürkekliğinde
gök yüzüyle denizin kesiştiği yerde
seni beklemek varya?
bekliyorum bile bile dönmeyeceğini
gerçi döneceğim bir gün sana
sen gelmesende
döneceğim
fünyesi çekilmiş bir el bombasının içinden
görmesende duyarsın elbet
duyarsın geldiğimi
kulaktan kulağa bir efsane gibi...

İbrahim Atılmış

Elden ayrıksı

kendimden müstakil dünyamın penceresinden
uzatıp başımı
baktığımda dışardaki dünyaya
her seferinde
yıldızlar bir başka parıldamakta gök yüzünde
her biri ayrı ayrı değme dansözlere taş çıkartırcasına
raksetmekte
ve gülmekte her biri ayrı ayrı
her biri ayrı ayrı kendinden müstakil dünyalara.
elbette herkes elden ayrıksı(farklı) sanar kendini
ayrıksıdır da zaten bir ötekine göre
oysa hepimiz aynı gezegenin ayrı dünyaları değilmiyiz gerçekte?

İbrahim Atılmış

Firari göz yaşıım

koca bir şehir yürüyor üstüme
dağlar çoktan ağarttı başlarını
kalabalık sokaklar suskun geceleri
ışıklar parlamıyor daha boğuk bu gün

penceremden seyrediyorum ışıkların dansını
odam soğuk, ellerim soğuk
düşüncelerim dağılmış dört bir yana
sol yanım anlamsız bir acı içinde
obur yanım kararsız. olsada olur olmasada

ne kadar da keskin hayat!
kalsam olmuyor gitsem olmuyor
küsmüş yüreğim sevdalara zorlasamda atmıyor
oysa ne sevdalar yüklemiştim vaktiyle
yarını belli olmayan küçücük yüreğime
varoşlardan dağ başlarına ne çiçekler açmıştı
her biri ayrı güzel her biri öbek öbek
koklamıştım bozkırların en nadide çiçeğini
kavgam vardı yarınlar la
adam gibi yaşayacaktım ağlamayacaktım

şimdi dolu dolu gözlerim
ha ağladım ha ağlayacağım
kaç kere kan ağladı da yüreğim
belli etmedi hiç gözlerim
biliyorum ağlamayacağım
lakin
gözlerimde benden gizlemekte
bir damla göz yaşıım firar etmekte...

İbrahim Atılmış

Geceler

Karabasan gecelerimin
aymaz yalnızlığında
bir türkü tadında uyanabilmektir umudum
sabahları
simitci çocuğun gevrek sesiyle dağılır
hüzünlerim
ve
kan çanağı gözlerim
aynadan bakarken
yüzümdeki uzamış özlemlerime
bir avuç su gibi
çarpar
hayalimdeki gülüşün
gün başlar
derdi sarar beni
karabasan gecelerin

İbrahim Atılmış

Geldim

geldim yoktun
belki biraz gec kaldim ama
sen yoktun!
oysa ne heyecanlar getirmistim yuregimde
oysa ne heyecanlar
sen yoktun
geldim
ve bekledim de seni onca zaman
sen yoktun
dunden kalan anilarla
ve yarinin umutlariyla gelmistim oysa
sen yoktun.
anlamalysin artik beni
muhtacligim sana degil aslinda
askina
askina gelmistim bin bir zorlukla
sen yoktun.
simdi gitme vakti geldi catti
ama gidemedim hic bir yere
seninleyim dolu dolu
seninleyim umarsiz ve ciplak
sen yoktun
cekip gidersemde eger
sakin ola kizma bana
cunki
ben geldim
sen yoktun
sen aslinda hic yoktun...

İbrahim Atılmış

Gerisi Hasret

Maviye maviye çalardı sözleri,
inci tanesi ve kestane gözlerindeki derya
maviye çalardı.
İtten aç yılandan çıplak düştük yollara
ve
yıllara meydan okuduk gülüşlerinde.
ve kadın ve mavi ve şiir
gerisi hasret...

İbrahim Atılmış

Gibisin

Yalnızlığımın ölünde Kavrulan Yüreğime,
Damla Damla Düşen Yağmur Misali,
Özlemlerin ve Umutların Arasından
Süzölüp Gelen Can Gibisin.
Bilmiyorum;
Hayalmisin, gerçekmisin ?
ama Korkuyorum!
Ne Kadar Gerçek Olsan da
Uzandığım da Kaybolacak
Serap Gibisin..
Farkındamısın Gözlerinde Sakladığın Umudun?
Ay Misali Yüzünde Işıldayan Mutluluğun?
Terketmiştım Oysa Sevmeleri, Sevişmeleri
Orta Yerinden Açtın Usulca Kapanmış Defteri.
Şimdi Sen, Yalnızlığımın Şerefine İçilen Şarap Gibisin...

İbrahim Atılmış

Görme halimi

görme halimi sırma saçlım,
tutma ellerimi!
sorma beni kimselere bilemezler
bak aynaya gör gözlerini
gözlerinin içindeki yureğimi!
hasret yangın yeri şimdi ayrılıklarda;
sevdam kavga onurumda
seninleyim al yanaklım olsanda uzaklarda,
seninleyim bal dudaklım
kalsanda bin yıllar boyu tuzaklarda
sevdam dahada büyür ayrılıklarda...

İbrahim Atılmış

Gözlerimdeki resim

yüreğime
en güzel resmini çizdim el değmemiş umutlarımdan
her düşündüğümde seni
içindesin gözlerimin
yürürken sokakta, otururken parklarda
konuşurken birileri ile, yada çalışırken masa başında
hatta kapatıp gözlerimi uzandığımda
illede aynaya baktığımda
gözlerimdesin
özlüyorum seni sensizliklerde
bakıp gözlerimdeki resmine
bir türkü söylüyorum resimdeki tebessümünde
gündüzde gecede
her aklıma gelişinde
uzanıp öpüyorum seni dudaklarından
çıkılmıyorsun bir an bile aklımdan
gözlerimdesin...

İbrahim Atılmış

Gül dikenî

Sen
Gözleri dünya güzeli, yüreği sevgi hançeri
Öyle bir saplandın ki ciğerime
Hasretleri umuda
Umutları ince bir dantel gibi emek emek işledin beynime
Ne sen bensiz, nede ben sensiz
Gülemeyiz artık sevdalara
Ağıtlarda yaksam boş artık geçmişe
Gelecek ne kadar karanlık olsa da önümde! ?
Olsun gülüm
Sen bir ışıksın içimde
Ne kavgalara girdim ben ne yokluklar gördüm
Pirsultan misali kaçınıcı ölmem bu?
Vurulduğum da sırtımdan cehaletin kör mermisi ile
Bin geldim yeniden yeniden.
Umut sevdadır, hesap sevdıyla
Sevdan
Ellerimde bir hatmi çiçeği şimdi
Açar katmer katmer
Yediveren yürekler bayrak açmış dağlarda
Umut yeniden durmuş tan yerine
Ve ben
Dikenli tellerle çevrili dünyamda
Tam orta yerinde ömrümün
Gül dikenî hasretlere sevdalandım.

İbrahim Atılmış

Gül ve Sen

güller kimin için açardı ötmese bülbüller,
kokarmıydı buram buram yarın sinesi,
korksa acarmıydı goncalar dikenlerin arasından
ellerim sararmıydı seni sen bende olmasan?

avunurum hayalinle gündüz gece her yerde
döneceksen gel artık düşürmeden beni derde
son bir olsun göreyim yüzünü inmeden gözlerime perde
gözlerim görürmüydü seni sen bende olmasan?

bulutlar toplanırlar gök yüzünde tek tek
tutuşurlar el ele hep birlikte dans ederek
koşup gelsen bana yüzüme gülümseyerek
gittiğinde tutarmıydı dizlerim sen bende olmasan?

güller gök kuşağı misali açılmışlar renk renk
huyumuz bir boyumuz birbirimize denk
gidişin sanki mezarımda kara bir çelenk
durumuydu bu can bu tende sen bende olmasan

seni gülden çok sevdim pişman değilim
sen gonca gül oldun ama ben bülbül değilim
özüm gibisin kopamam senden yalan değilim
susarmıydı dilim sen bende olmasan?

aşğınım çaresiz bir sevdaya atılmışım
zehir zıkkım oldu bir lokma tatlı aşım
ne yarım var şimdi ne bir arkadaşım
düşüneblirmiydim seni sen bende olmasan?

İbrahim Atılmış

Gün olur

Gün olur
Gülüşün düşer aklıma
Yanar içim yüreğim kül olur
Alır külleri savururum rüzgarlara
Akar sulara
Dağlara
Dağılsın diye ülkemin topraklarına
Dağılsın ki kavuşa bileyim sana
Gün olur
Gözlerin düşer aklıma
Unuturum dertlerimi gülümser yüreğim
Tutunup kavgamın kenarına
Girerim yeniden sevdalarına
Bitmesin devam etsin diye yarınlara
Gün olur
Sesin düşer aklıma
Yırtılır kulaklarım içim yankılanır
Duyarım çok uzaklardan sesini
Anlarım ve yaşarım kendimce
Uzaklar yakın olur
Gün olur
Boşluk olur
Susarım günlerce
Haykırırım İçimden
Sensizlikleri
Ağlayamam
Tam bittiği yerde umudumun
Oğlum
Düşer aklıma deli olurum
Kaldırıp kafamı gök yüzüne
Güneşe inat
Beklerim geleceğini
Nefret etmeden

İbrahim Atılmış

Haklı

elmanın tadı kırmızısında saklı,
elma dalında kalmakla okadar haklı
kavunun tadı kokusunda saklı
kavun toprakta kalmakla o kadar haklı
narın tadı içinde saklı
çatlamışsa dalında o kadar ekşi
gül dalında açar en çok
bülbül g l  sevmekte o kadar haklı
gönül sevgiyle y celir
ve
sevebildiğin kadardır karşılığı
seven sevilmekte okadar haklı

İbrahim Atılmış

Hayat devam ediyor

orada bıraktım çocukluğumu
bahcesinde oyunlar oynadığım taş konağı
orada bıraktım arkadaşlarımı
mahelle aralarında gezindiğim dostlarımı
orada bıraktım gençliğimi
kuytuluklarında sigara içtiğim kahvehaneleri
orada bıraktım geğmişimi
güzel günler yaşadığım kadınımi
orada bıraktım umutlarımı
üzerinde planlar kurduğum çocuğumu
orada bıraktım her şeyimi
geleceğimi kurmaya çalıştığım küçük şehri
bir elbiselerimi aldım yanıma bir de küçük hayallerimi
burada başlıyorum şimdi
hayat devam ediyor...

İbrahim Atılmış

Hayatini yasa

ben!
alni acik basi dik yururken hayat denen yolda..
sen kivran
ihamet girdaplarinin ortasinda bir basina
kendi acilarinda
sanirmisin ki? mutluluklar yalanlarda sakli?
sanirmisinki sorulmaz sana hatalarinin hesabi?
bilirsin! !
cabucak sinirlenirdim cocukluklarına,
ve kizardim kendi uslubumca
korkardin
aglardin saskinliklarında susardin sinsi sinsi
ne kadarda cok sevmistim oysa seni
cahildin anlamadin.
dusunmeden uzaklastin.

oylesine kor diki gozlerin ve yilandan zehirli sozlerin
hele hele o anlamsiz kibirin! !
yazik;
bana degil kendi canina ihanet ettin
genede hala dusunuyorum seni!
sebep ortada...yavrumuz
gelecegi simdiden belli
ne cok sevdim seni..
gozlerin bir bebegin gulumsemesi gibiydi
oksardim sen uyudugunda narin tenini
ve saclarin..
ne kadarda onemliydi!
simdi bitti
tukendi tum yasanalar ve yasanacaklar...
anilar duslerimde gelinligin rafta kaldi
artik kizmiyorum sana hatta guluyorum
oturdum kiyisina omrumun sabirla bekliyorum
buyur bir gun umutlarim
buyur yavrumuz
gun gelir sorulur hesabın
hayatini yasa...

İbrahim Atılmış

Haydi

haydi diyor y¼rek
haydi ık dağlara
uyan g¼neřten ¼nce
şarkılar s¼yle kuşlara

korkma diyor y¼rek
haydi koş kırlara
koş yetiş mermiden ¼nce
konuş g¼zel çocuklara
tanımasınlar ¼fkeyi kini nefreti diye

konuşki tanısın çocuklar
sevgiyi paylaşmayı kardeşliği
haydi diyor y¼rek
zaman durmak zamanı değil
y¼r¼ bozkırların başakların içinden
y¼r¼ ¼lkemin varoşlarına
geç çamurlu taşlı yollardan
sıyrıl karanlığın içinden aydınlığa
ve haykır t¼m sesinle

haydi diyor y¼rek
haydi haykır duysunlar sesini
zaman susmak zamanı değil
haydi...

İbrahim Atılmış

Her neyse

her neyse
adi her neyse yalnızlığımın
her kimse içime bu atesi salan
ne sondurebilir artık omrunce
nede baska yangınlar yakabilir baska gönüllerde

efsane olamayız belki ama
anılırız dilden dile parçamız büyüdükçe

kacmak yok, utanmak yok, ağlamak yok
yasamak var inadına ölümlerin
ve yasatmak var parçamızı gücümüz yettiginde
umut edip beklemek yok,
umut edip kavgalara girmek var her dertte
unutma
güzel DUYGULAR çok ama baska DUYGU yok!

bir seni sevdim umarsızca
bir senden ayrı kaldım birde parçamızdan yalnızca...

İbrahim Atılmış

Hoşçakalın

Bu gün ayrılıyorum buralardan
Gitmem gerek yarınlarıma
Hoşça kal ortadaki yün halının üzerinde duran sehpa
Ve sehpanın ortasındaki dantel örtü, üzerindeki vazo,
İçindeki çiçekler
Hoşça kal her gün üzerinde oturup televizyon seyrettiğim koltuk
Huzursuz günlerimde uyuduğum kanepede hoşça kal
Hoşça kal televizyon sehpası ve üzerindeki televizyon
Televizyonun üzerindeki dantelin üstündeki vazo,
İçindeki yapma çiçekler hoşça kal
Hoşça kalın orta sehpalar ve üzerindeki danteller
Hoşça kal gümüşlük, müzik seti, vitrin hoşça kal
Sandalyeler, perdeler-perdelerin asılı olduğu kornişler hoşça kalın
Hoşça kal ayna, duvardaki resimler ve her gece bende buradayım diyen
Saatin yanındaki biblolar
Hoşça kal yanmayan floransan lamba ve yanan floransan lamba
Oturma odası, hol, mutfak-banyo ve çocuğumun odası hoşça kal
Hoşça kal yatak odam her gün el ele tutuştüğüm kapı
Hoşça kal
Hoşça kal oğlum
Hoşça kal kadını, çocuğumun anası
Hoşça kalın anılarım
Ben gidiyorum bugün
Kim bilir belki yeni bir hayata
Merhaba yeni başlangıç...

İbrahim Atılmış

Istanbul

yanarım sana ah İstanbul İstanbul
ne diyeyim ki sana Allah'ından bul
yolunu bulamadı sende hiç bir kul
ne yetim dedin ne öksüz nede dul

köyden gelen sende boğuldu
kentten gelen sende yoruldu
dostca girenler sırtından vuruldu
katilimizsin kanlımsın İstanbul

koca dünyada küçük dünyasın
dilerimki seninde ciğerin yansın
zalime kapı mazluma isyansın
ne diyeyim Allah'ından bul İstanbul

İbrahim Atılmış

İçerim

Çekerim
Bu derdi de çekerim
Ne sarsıntılar yaşadı bu yürek!
şenden mi çekineceğim?
İstemezdim ayrılıklar olsun
Bende yalnızım şimdi yalnızlığıma yanar içerim
Her günün de ömrümün
Oturup adam gibi
İçerim
içerim
Acıları ayrılıkları ve yalnızlığı
İçerim de
İçim yanar
kendime acır vaz geçerim
Şimdi diyorum
Ölsan yanımda
Ne fark ederdi ki?
Sen yine aynı sen ben yine aynı ben
Biz değil miyiz hayatı kendimize zehir eden
Çekerim
Bu yükü de çekerim
İki damla deniz suyu bir kuru tebessüm
Üstüne birde bir avuç gök yüzü
Başka ne isterim
Bir tek yuvadaki yavru kuşu özlerim
İstesem seni bir kalemde silerim
Üstüne bir de
Büyük rakı içerim
İçerim yanar
kendime acır vaz geçerim

İbrahim Atılmış

İlksin

Ben
Her anlatışımda kendimi
Sanki suç işlendi bu kentin meydanlarında
Umutları saklar oldum yarına dair
Ve
Sevgilerim akmaz oldu gözlerimden
Ellerim nasır tutmadı ama
Silah tuttum kavgadan yana
İlk gerçeğimdin sen benim
İlk eşim İlk çocuğum
Kavgalarımın tükenişiydin sen
Kendimin bitişi
Kalles bir mermi gibi sızdın bedenime
Hain bir bıçak yarasının arasından
Sırtımdaki

İbrahim Atılmış

İnsanlar

insanlar insancıklar
her biri birer küçük yalancıklar...
seviyorumda seni hani;
her ne kadar insan olsakta ikimiz! ?

İbrahim Atılmış

İstiyorum

İstiyorum...
Kapı çalsın gelen sen ol istiyorum.
Açsam kapıyı baksam gözlerine,
buyur desem içeri.
Girsen tüm haşmetinle
salına salına
tutsam ellerini
sarılsam sana
sarsam kollarımı
koklasam doya doya
çeksem içime
tüm hasretleri
sussam ağıt ağıt
baksan bana öyle derin
öyle şefkatli,
dökülse dudaklarından
seni seviyorum ey sevgili...
İstiyorum içim yana yana
Özlem Özlem istiyorum
gelmeni söyleyemesem de...

İbrahim Atılmış

İşte hayat

daha bir vitamin mineraliyken
babamın kanında dolaşan;
o zamandan belliydi bu günlerde yaşanan.
bir anda testislerinde buldum kendimi
artık bir birey olma yolundaydım en azından.
ne bir düşüncem vardı ozaman nede en küçük bir heyecan
milyonlarca benzerimin arasındaydım oylesine sıradan.
zamanı geldiğinde maceranın
topluca fırlamıştık karanlığa benzerlerimle
önde gelene büyük bir ödül vardı büyük bir hediye.
bir çoğu yolun başında telef oldu kimi yolda kayboldu
en hızlısı sanıyordum kendimi
birinci olacaktım, galip çıkacaktım bu yarıştan!
son anda anladım ki hızlı değildim aslında
uyanık olanlar geri çekilmişti bu yarışta.
bir tek ben vardım varışta.
anladığımda çok geçti!
tam vaz geçecektim ki!
ötekiler beni arkamdan itti.
yuvarlanıyordum artık geri dönülmez bir uçuruma.
çare yok çıktım bir kere bu yolculuğa
ilk dostum rahimdeki zavallı yumurta.
pekte misafir perverdi hani
çabuk anlaştık
hemen birbirimize karıştık.
hiçte niyetim yoktu aslında.
şekillenirken usul usul ellerim ayaklarım
göremiyordu daha gözlerim.
karanlık bir yerde sulusepken bir ortamda
hapsolmuştum nasılsa?
orda kalmanın bedeliydi göbeğimdeki kordon.
oh oh ekmek elden su gölden misali.
tembelliğin daniskasiydi ortam.
gene çabuk kavradım durumu, kurtardım hemen gururumu.
yedinci ayında isyanım son buldu.
özgürdüm artık dışarıdaydım, heryerden duyuluyordu feryadım.
elleri mahkum büyüttüler beni ebeveynlerim
kah isteyerek kah istemeyerek.
ne arbedeler atlattım ne oyunlar oynadı bana felek.
etrafımda milyonlarca birinci gelen vardı
kimi bilerek kimi de benim gibi bilmeyerek
eminim onlar içinde dünya çok dardı.
her geçen gün biraz daha büyüyordum
ve etrafımı daha net görüyordum.
hatta artık birey olmuştum halime bakmadan
bide seviyordum.
yaman bir kavgaydı hayat ve hasıl
iş birinci gelmekle bitmiyordu
düşmanın bile yüzüne gülüyordu.
ne oynamıyorum deme şansım vardı artık,
nede dönüşü geriye bu yolculuğun.
kanımda dolaşan vitaminler bireyselleşme yolundaydı artık.

ve bende hatalar zincirinin kurbanı oldum.
kimi sevindim kimi üzüldüm
komik olmayanlara bile güldüm.
bahar bahar açtım çoğu zaman
son bahar misali soldum kimi zaman.
hayellerini kurdum mutluluğun yalnızlıklarında
sevdikçe çoğalıyordu mutluluklar,
mutlu oldukça seviyordum daha çok
artık anlıyordum.
aslında ben yavaş yavaş ölüyordum.
ama genede
seviyorum yarını
yarın ne sürprizlerle karşılaşabilmenin umudunu
ve görüyorum artık!
var olmanın; var oldukça tükenmenin oyununu.

İbrahim Atılmış

İyi insanlariz

hasretim, sevdicegim
uzaklarda tanidim seni
yuregim kadar yakinsin bana
hic düşünmezdim bile varligini
varligin sebep oldu yeniden dogmama
simdi sende saskinsin bilirim
anlamak gerekmi bilemem
sen orada ben burada
dusunmekteyiz hala
nasilda geldik bu duruma?
dogrular evrenseldir bilirsin
tipki sevmeler gibi
bir baska attimi yurek goksunun altinda
ellerin titriyorsa iki satir yazi yazarken
ve
uyunir uyanmaz daha aklindaysam eger
dogruyu bekletmek yanlis olur ozlemlerde
hasretim, sevdicegim
ne desem bos simdi sana
bir gun yuzlesirsek eger bir istanbul sabahinda
yada yurdumun en ucra topraginda
gozlerim anlatir her birseyleri sana
aliskanlikmi bizimkisi yoksa kademmi?
bilirsin!
soz yetmez kimi zaman duygulara
kitaplar yazarsinda anlatamaz iki kelimeyi;
okadar basittirki soylerken
'seni seviyorum' demek
agirdir ama tasiyamaz her yurek
yurekten cok emek gerek
guzellik gerek
istemek gerek
istiyorsun sende ama korkuyorsun da
korkulari asmak icin yuzlesmek gerek korkularla
yurek yanlisi sevmez
biz iyi insanlariz sakin unutma!

İbrahim Atılmış

Kader oyunu

dillere dillere düştük dillere
doyamadım daha gonca güllere
sitem etmem boşa sellere yellere
sen yıktın herşeyi deme kader oyunu

yavrumu yavrumu aldın yavrumu
düşmana ne gerek büktün boynumu
zehir ettin ömrümü böldün uykumu
sen yıktın herşeyi deme kader oyunu

canımı canımı alsaydıya canımı
çürüttün düşünmeden sol yanıımı
iştesen vermezmiydım sana kanımı
sen yıktın herşeyi deme kader oyunu

İbrahim Atılmış

Kadınım-2

sustu agitlarım
sustu artık acılarım
icimde bir huzur, icimde bir cosku
kapandı onulmaz yaralarım
bir hasretlik kaldı icimde
birde azizligi zamanın.

hasretim, sevdiceğim
benden yana endisen olmasın yurekte
korkma artık bu can durdukca bu tende.
kadinim;
kendini bilirsin, beni bilirsin
bizim sevmelerimiz onurludur
senki bendesin ben sende
bir elmanın butunuyuz ayrı yerlerde
dusun!
aynada ki mi sen, senmi aynada ki?
daha kaç zaman kandiracaksın ki kendini?
onca zaman bekledinde kuytuluklarda
şimdi susmak olurmu mutluluklarda?

hasretim, sevdiceğim
anamlarla bogusma artık vaz geç
carptimi bir kere yurek senden ayrı
caren yok
ha bugün ha yarın bulur seni er geç
biz ki insanız kadınım!
dogruyu yanlısı iyi biliriz
aslanan huzunlerde anlık mutluluklar degilmi istegimiz?

bizim disimizda da devam eder hayat,
zaman anlamaz bizi
dünya doner kendi halinde
keske! desekte tanmaz bizi.

hasretim, sevdiceğim
sende seviyorsun bilirim
yuregini inan yuregimde goruyorum
ben seni adam gibi seviyorum.

İbrahim Atılmış

Kalbim

kalbim...
dinledimde ne oldu sanki seni?
sen bir kez olsun dinlemedin ki beni
ne geldiyse basima
iyi yada kotu
bazen hos
bazande anlamsiz ve bos
hep senin yuzunden degilmi?
pir pir ettinmi bir kere
söz gecmez sana
alemi cihan gelse kar etmez artik
dedigim dedik caldigim duduk misali.
ne etmeli, ne demeli sana bilmemki?
gene heyecanlandin her nasilsa bu ara
hani yeni biri olsa kizmayacagim sana
ilahi;
esek bile bir kere dusermis camura
sayende camursuz yasayamaz oldum hayatta
sen akullanmayacakmisin be usta?

İbrahim Atılmış

Kalır

Hepsi gelir geçer ömrün
Ne mal kalır ne mülk kalır
Bir bakarsın düşmüşsün
Ne ilk kalır ne son kalır.

Beyhude dolanırsın viran bağlarda
Gönlün harman yeri ovalarda
Sanırsın fırtına biçeceksin oralarda
Bir bakmışsın adın kalır.

Senki adını düşürmezsin dile
Ettiğini kar sayarsın bile bile
Bülbül ah eylemiş güle
Senden sonra hazan kalır..

Aklını sarmış kör karanlık öfke
Bir daha demeyeceksin ki keşke
Kendini atsan da sırça köşke
Elinde bir tutam can kalır..

İbrahim Atılmış

Kar yağıyor

Bir sabah uyanıp ta baktığımda
Penceremden dışarı
Dışarısı karlarla kaplanmış
Gök yüzüne kadar
Karlar sarmış dört bir yanı bembeyaz
Her yer
Sanki unutturmak istercesine karanlıkları
Beyazlar savrulmuş dört bir yana
Dağılmış umutlar sokaklara
Seyyar satıcılar yok bu gün
Annem erkenden kalkmış yine her zamanki gibi
Yatağım soğuk yalnızlığım kadar
Ve ben karlar altında kalan
Umut dolu hüznümü saldım sokaklara
Kartopu oynayan çocuklar misali debelendim durdum
Yenik düştüm ağıtlara
Sabah mahmuru gözlerim puslu havada
Aradı durdu sensizlikleri.
Kar yağıyor dışarıda doymamış sevdalara

İbrahim Atılmış

Kardelen

Kardelen?
kardelen ne demek mi yavrum?
hani tabiat ana çevirirya mevsimleri ardın sıra,
hani yemyeşil elbisesini
usul usul çıkarırda toprağın sırtından
hani sararan benzi
birden bire beyazlanırya zemheride,
bilirsin!
hani lapa lapa karlar yağar
santim santim kar kaplanırya her taraf
işte!
o kalın kar örtüsünün altından
başını gök yüzüne,
özgürlüğe uzatan tek çiçektir...

İbrahim Atılmış

Kazandınımı

kazandım diyebiliyorsan eğer yaşamında;
dönüp bir bak kaybettiklerine?
çünkü!
kazanılanlar kaybedilenlerin toplamıdır hayatta.

İbrahim Atılmış

Kış Mevsimi

Yüreğim hep kış mevsimi,
gözlerim zemheri...
Ellerim kurumuş, dilim tutulmuş.
Gururum vurur alınımın şavkına
Gözleri bağlı cellat misali
vurur dirhem dirhem acılarımdan...

Kar suyu kuyularda düşlerim.
Derin okyanusların dibinde
Beklerim sessizce uzanacak elleri...
Bilirim
tutan donar Elimden
donar zifiri yalnızlıklarımda
üşür
Prangada mahkum misali
üşür için için çaresiz...

Kavga kolaydır, hasutluk kolay
zor olan
yola revan olmak zamansız
acılardan sıyrılan gülücüklerde.
ve ayrılık anka misali
çekip gidiyor sualsizce aklımdan...
avuntularım kalıyor dudaklarımda.

Umudum buz dağı şimdi kutuplarda
umudum yarım
Bir tek varlığım avutur beni kendimde
Varlığım unutturur
güzün savrulmuş hazan yapraklarını.
Yaraya basılan tütün misali
Unutturur kaybolan yarınlarımı..

Yüreğim kış mevsimi
duygularım ayaz yemiş anılarımda
hasretim kırağı çalmış özlemim donuk
kurumuş gönül pınarım
sözlerim soğuk.
Canhıraş çılgınlık büyür şimdi
Büyür sabahları olmayan karanlık uykularımda..

İbrahim Atılmış

Kim geldi

hele bakın dostlar kim geldi
ela gözlerinden bakışı bağrımı deldi
kim dediki pirlar şahı pir sultan öldü
hüü erenler şah pir sultan geldi

cem eyleyin canlar meclisi kuralım
pirin pınarından özümüz dolduralım
zalimin zulmünden hesap sorduralım
hüü erenler dost pir sultan geldi

semahlar dönülsün bir olsun canlar
bir gitti bin gelsin pir sultanlar
nicedir hasretinden gözlerimiz kan ağlar
hüü erenler can pir sultan geldi

atılmışım pare pare ciğergahım
iniler oldum arşa yükseldi feryadım
elbet kalmaz benimde zalimde ahım
hüü erenler dost pir sultan geldi...

İbrahim Atılmış

Kimbilir

Bir gün daha çekip gitti ömürden.
Ne ben dur dedim
nede o anladı halimden.
Hayat bu zamanın kendisi.
Canlıların efendisi.
Bir varmış bir yokmuş misali masallar da kalır hatıralar
ve anılar
kimi gün yakar içimizi
kimi gün katlar sevincimizi.
Biz neyiz kimiz, nerden geldik nereye gideriz?
Olmadık anlamsız soruları kendimize sorarız.
Sorarız da bilen bir adım öne gelsin.
Sorduk bilene bilmeyene, ağlayana gülene.
Sorduk anlamsızlıkların anlamını.
Kimi güldü geçti, kimi kahırlanıp bir yudum daha içti.
Kimi aşk dedi bunun adına
kimi kaç dedi buralarda durma.
Vurma yüzüme vurma!
Beyhude geçti ömrüm bu sokaklarda.
Şimdi yağın yağmurun altında vururum kendimi
çırılçıplak sokak ortasında.
Ben çıplak sokak çıplak.
Sen seyir eyle pencerenin arkasından.
Kendi korkuların kemirsin seni.
Kahret kendi kendini ha vurdu ha vuracak.
Yağmur yağıyor
akan göz yaşlarım değil gözlerimden.
Kaçırmana gerek yok artık gözlerini,
gözlerinden yüreğini göremiyorum ki.
Senden sokaktakilerden birisin artık.
Anlamı kalmadı yaşanmışlıkların.
Bir gün daha çekip gitti ömürden.
Hayat bu yarının ne olacağı bellisiz.
Birde bakarsın çoğalmış sevgiler,
bir bakarsın bu ülkede devrim olmuş
sokaklarda kızıl bayraklar dalgalanıyor.

İbrahim Atılmış

Kuşlar

kuşlar döner yuvaya illaki
her günün akşamında,
kanatları yorgun, gagaları boş
yavrular çaresiz yuvada, yavrular aç
umut baharda der büyükler
baharın bol olur her bişey
toprak ana doğurgandır tabiat ana cömert
baharda açar bütün çiçekler, baharda coşar dereler.
kuşlar döner yuvaya illaki
kuşlar döner yuvaya solgun
kanatlarında yağmur damlası
gagalarında umudun şarkısı
güneş saklanır çoğu zaman bu havalarda
bulutlar öfkeli bulutlar ağlamaklı
toprak ana suskun özlemekte baharı.
kuşlar döner yuvaya illaki
kuşlar döner yuvaya durgun
kanatlarında çığlık
gözlerinde hasretin buğusu.
kuşlar döner yuvaya illaki
kuşlar döner yuvaya çaresiz
yavrular yarın yarınlar umut
uçmayı bilmez yavrular türkü söylemeyi bilmez
kuşlar döner yuvaya illaki
yavrular ayrılıkları bilmez...

İbrahim Atılmış

Nerdesin

Sen neresindesin hayatımın ey ömür
Nereden gelip nereye gidersin
Kimsin nesin
Nerdesin
Yabancısin kendine
Kendin ben misin
Ağır dağlar çökmüş gibi üzerine
Denizler yutmuş gibi seni
Sen kaybetmişsinde kendini
neden tüketmekte sin beni
Ya varsın ya yoksun
Nerdesin sen yoksun
Ben senden sen benden yoksun
Nerdesin?

İbrahim Atılmış

Oğluma mektup

oğlum!
Sana oğlum diyorum çünkü
benim canımdan kanımdan oldun
Daha ilk günden beni büyük bir sevince boğdun
Annen gururumdu her zaman
Onurumdu
Onunlayken mutlu oldum çoğu zaman
Ama hep sorunumdu.
Belki hatalıydım ben bilmiyorum
Belki adı aşkı bunun duygusallıktı
Sordum bilene bilmeyene
Ağlayana gülene
Çevap hep aynıydı oğlum
İçinden çıkamadığım
ve
asla da çıkamayacağım cevap hep aynıydı
Çevap sendin oğlum
Önce annen vardı her günümde
Şimdi yalnız sen varsın
Umarım bir gün beni anlarsın.

Hep yanında olmak isterdim oğlum
Sen bana yürek olurdun
Ben feleği alnından vururdum
Ben sana yoldaş olurdum
sen kendi yolunu bulurdun
Olmadı
Olamadı oğlum
Seni bıraktım diye kızma bana
suçlu ben değilim oğlum
Annen hiç değil
suçlu arama
Yürekli ol mert ol
Bu dünyada en güzeli dürüstlük oğlum
Bana kızma oğlum
Belki büyüdüğünü bile görmeyeceğim
Belki bir daha hiç gelmeyeceğim
Bil ki oğlum
Senin gelişinle değişen dünyam
Her gün biraz daha güzelleşecekti
Ki
Güzelleşti de
Sana binlerce kez teşekkürler oğlum
Ama
Bana kızma, annene kızma
Kendine hiç kızma
Bir sen değilsin babasız kalan
Sen onurlu ol oğlum
Ve bildiğin gibi yaşa
Kimseyi suçlama oğlum
Kaderimmiş deyip boyun eğme sakın
Baban bir kez ağladı

Sen sen ol sakın ağlama
Ağlatma
Ağlayanın malı gülene hayır etmez oğlum
Bana kızma
Seni ben terk etmedim
Serseriliğimden bırakıp gitmedim
Bilsen bir bilsen seni nasıl özledim
Her şey senin için
Bütün bunlar sevginin bedeli oğlum.

oğlum!
Önünde uzun yıllar var
Her canlı gibi sende büyüyeceksin
Ve
Sormaya başlayacaksın
Sorgulayacaksın
Çelişkiye düşme oğlum
Gerçekler her zaman vardır
Hoşumuza gitse de gitmese de
Gerçekler gerçektir oğlum
Sakin eziklik hissetme
kendini ezdirme
Özür dilemek insanın şanıdadır
Kendi hatalarını da bil oğlum
Asla eğilme
Boyun eğme
Senin varlığın benim onurum
Senin onurun benim yaşamımdır oğlum.

Beraber olmak yan yana olmak değildir
Yana yana aramaktır doğruyu
Yüreğinin temizliğini içinde yaşatmaktır oğlum
Sen sevdalara kapıldığında
Yada
Artık anlayamadığında olup bitenleri
Baban yanında olacak oğlum.
Bilirim oğlum
Sende her sağlıklı çocuk gibi anne ve babanı
her zaman yanında istersin
haklısın
haklı olman gerçeğini değiştirmiyor oğlum
kimi zaman haklı olmakta suç oluyor
birde sen gelersen üstüme
ve
sorarsan bir gün
ki
soracaksın
- baba benim suçum neydi? diye
cevap veremem oğlum
dayanamam
havada kalır bütün sözler
anlamını yitirir bütün söylenenler

ve
ben o kadar güçlü değilim oğlum
ne seni nede kendimi kandıramam
kabul etmelisin yaşananları.

ama inan oğlum
baban en az senin kadar seni düşünüyor
ve gözlüyor
en az senin kadar özlüyor ve seni seviyor.

bana kızma oğlum annene kızma
kendine asla kızma
bu bizim kendi gerçeğimiz
sen hep yüreğimdesin bunu unutma.

Oğlum
Bütün bu olan bitenlerden senin hiçbir suçun yok
Ne vakitsiz düştün aramıza
Nede beklenmeyen bir misafirdin
Belki belli etmiyorduk ama
İkimizde seni çok istiyorduk
Annene uzun süreli acılar verdin ya
Bir itirazımız olmadı oğlum
Tibbin modern kucağında açacaktın gözlerini
Oysa
Nerden bilebilirdik ki birkaç gün önce geleceğini
Bir gece yarısı girdin aramıza
Beklediğimize değdi doğrusu
Adını ben koydum oğlum
Annen Mehmet olsun istedi
Ben Cem dedim
Sonra ikisi de oldu oğlum
Adın Mehmet cem oldu
İçimizdeki boşluk senin gelişinle doldu
o günler nede güzeldi?
bütün yaşananlar şimdi geride kaldı.

Oğlum!
Daha çok küçük yaşta alacaksın bazı sorumlulukları
Belki çok zor gelecek
kaldıramayacaksın
Küfredeceksin içinden
Haklısın
Bana kızma oğlum
Annene hiç kızma
O
Hep senin yanında olacak
Sen onun yanında
İşin zor oğlum
Ben üç yıl dayandım
Dayanamadım.

Ben sorunluydum oğlum
Seviyordum
Seni anneni bütün insanları
Doğayı ve güzel olan ne varsa
Benim sorunum düzenleydi oğlum
Ben sistemi sevmiyordum
Bizimde bir çok aile gibi katilimiz
Sistemdir oğlum
Parayı sevmiyordum
Ama yeteri kadar kazanıyordum
Alın terimle emeğimle kazanıyordum
Annende öyle
Yetmedi oğlum
Dürüst olmak açık yürekli olmak yetmedi
Güzeli istemek
Paylaşmayı istemek ve sevmek yetmedi oğlum
Kaybettim
Ve çekip gittim
Kendimi tükettim
Sen var olacaksın oğlum
Yaşayacaksın
Sen hep ayakta olacaksın ve koşacaksın oğlum
Bana kızma
Bir gün bende dönerim aydınlıklarla
Kollarım sana her zaman açık
Gelmesen de anlarım.

Unutma oğlum
Bu hayatta hala varım
Bana kızma oğlum
Gayem terk etmek değildi seni
Bilmem gerekiyordu bensiz nasıl yaşadığını
Bu bir sınavdı
Olur ya
Bir gün zoraki ayrılıklarda var hayatta
Gurbetlerde çalışmak
Hapse girmek veya
Bir hastane odasında uzun zaman kalmak
Hatta
Ölmek gibi
Olur ya oğlum hayat bu her şey olabilir
Birazda bilerek gittim
Ve
Gördüm bensizliğinizi
Sen üzerine düşeni yaptın
Yavaş yavaş devam ettin büyümeye
Oysa annen
Kaderle beraber ördü hatalar zincirini
Yanlıştı
Yanlış yaptı
Bana değil oğlum sana yanlış yaptı
Belki iyi niyetliydi ama artık ne fark eder ki

Yanlış her zaman yanlıştır.
Bazı hatalardan geri dönülmez oğlum
Sen artık kendini yalnızlığa alıştırdın...

Oğlum
Seni hiç kimsenin
Hatta
Kanunların bile anne ve babasız bırakmaya hakkı yoktur
Ben ki nasıl seni babasız bırakmayacaksam
Seni gerçek sevenler de yalnız bırakmayacak
Bıraktırmayacaktır oğlum
Benden utanmayacaksın oğlum
Hep doğrudan yana oldum
Bir senin dünyaya gelmede yanıldım
Sebepe oldum
Hiç düşünemedim
Düşündüğümde artık çok geç kalmıştım
Bilirim özür dilemek çözüm değil ama
Yinede senden özür dilerim.
Hakkım olmadan senin haklarını kısıtladım
Daha yaşamadan üç yaşını
Sevgiden mahrum bıraktım
Hata yaptım
Üzgünüm.

Sen büyüyeceksin oğlum
Dedim ya sen benim onurum olacaksın
Başın dik alnın açık olacaksın
Kimseler için değil oğlum
Kendin için yaşayacaksın
Utanmayacaksın ne benden
Nede kendinden
Doğruyu kendin bulacaksın
Namus belası ağırdır oğlum
Bir gün beni anlayacaksın
Bana kızma oğlum
Be senin babanı
Katlanırım
Bilirim zor ama katlanırım
Seni uzaklardan sevmek ağır geliyor bana
Umudunu yitirme oğlum bir gün mutlaka yanında olacağım
Mağlubu belli
Galibi belli olmayan bu kirli savaşın yıkıntılarından
Daha da güçlü çıkacağım
Sakın unutma oğlum
Seni asla bırakmayacağım.

Ben sana hiçbir şey sormayacağım
Şen de bana sorma oğlum
Önümüzde güzel günler var
Yaşadığım her an sana baba olacağım

Kazanmak kolay değil oğlum
Emek vermek gerek
İnanmak gerek
Her Şeyi olduğu gibi
Yaptığın iŐi de sevmek gerek
Yani güzel oğlum
Kazanmak için sevmek gerek
annen saklıyor
Saklanıyor
Kavgadan kaçıyor oğlum
Hataları düzeltmek yerine
Kolay olanı seçiyor
Tek tesellim seni en az benim kadar seviyor
Buda bana yetiyor
Sen benim paramsın çünkü
Biz bir btnz
Sen annen ve ben
Bütün olmadan parçaları sevmek olmaz oğlum
Annene iyi bak oğlum
Kendine iyi bak
Be kavgama devam ediyorum
Sizden asla vaz gemiyorum
Ayrı olsak bile ikinizi de çok seviyorum.

Her anım sizinle dolu
Hele senin geleceğin
Bizim boynumuzun borcu
Sırf senin içinde olsa yaşamak zorundayız
Taki sen ayaklarının üzerine durana kadar
Sonra karar senin oğlum.

Benim vicdanım rahat
Ama uykularım yarım
BaŐım dik yüreğim buruk
UęraŐtım didindim
Her Şeyden vaz geçmek istedim
Ama olmuyor oğlum
YaŐarken herkes sen ben ve annen
Olmuyor oğlum olmuyor
Değil sizden vaz geçmek
Ayrı kalmak bile çok acı
Oysa nelerden vaz getimse her seferinde
Ne kadarda iyi niyetliydim aslında
Gerekem hep aynıydı oğlum
Hep sizin içindi
Evet
Sevgi tek başına karın doyurmuyor oğlum
Düzeni yürütmek gerek
Yürütmek için herkesi bir ipe düzmek gerek
Dünyanın düzeni bu oğlum
Ben yapamadım
Vicdanımla cüzdanım arasında sıkıŐıp kaldım

Ve
Gerçekler ezdi beni oğlum
Sen gerçeği annen gerçeği
Şimdi yeniden başlıyorum
Sırf senin için
Bu kez vicdanımı bıraktım bir yana
Bende acımayacağım artık
Ama korkuyorum oğlum
Yine başaramazsam yaşayamam
Kimselerin yüzlerine bakamam
Tesellim
Artık kaybedecek bir şeyim yok
Bir başına kala kaldım orta yerinde gecenin
Ve güneş
İnatla saklanıyor tan yerinde
Oysa
Uzatsam elimi yakalayacağım güneşi
Dağlar engel değil ki! ?
Bir uzatsam elimi
Hadi oğlum
Sen büyümene devam et
Gelecek senin
Umudum hasretim yarınım sensin
Sen bizim her şeyimizsin
Bana kızma oğlum
Anne kızma kendine hiç kızma
Her şeyin zamanı gelir
Zaman tüm dertleri eritir
Sabırlı ol oğlum ben kavgama devam ediyorum
Bizim kavgamız bu kavga
Cephe terk edilmez oğlum
Düşmanımız belli
Biz ayakta kalmalıyız
Bayrak şimdi benim ellerimde oğlum
Sıranı bekle ve hazır ol
Sıra sana gelecek
Artık sen koşacaksın sen savaşacaksın
Sabırlı ol oğlum
Ben kavgama devam ediyorum
ve seni her şeyden çok seviyorum
nasıl olsa karşılaşırız bir gün
sana
hoşçakal
demiyorum....

İbrahim Atılmış

Okunmamış bir kitap

Okunmamış bir kitap gibi
Gelip girdin hayatıma
Aslında ittiler seni umarsızca
Ve
Ben kabul ettim sanıyordum seni
Her şeyinle
Yanıldım demek ağır geliyor bana
Yanılmadım da ömrümün yarısı yanılmadım da
Sen kabul edemedin ben gerçeğini
Aslında bir sitem sana bu satırlar
Aslında
Yenik düşülen bir savaştan
Geriye kalan yıkıntılar bunlar
Galibi belli olmayan

İbrahim Atılmış

Olacaktı

Düşlerim vardı benimde
Hayaller kurardım hep yarınlara
Oğullarım kızlarım olacaktı
Her biri ayrı güzel dünyalar kuracaktı
Zaman duracaktı
Benimde evim olacaktı
Büyük bir bahçesi olacaktı
Mutluluklar içinde oynayacaktı
Her gün daha da güzel olacaktı
Sevecektim her zaman
Sevdiklerim mutlu olacaktı
İyilikler olacaktı
Dostlarım çoğalacaktı
Ben olacaktım
Kendimi bulacaktım
Daha sana sorulmayan soruyu soracaktım
ki
Olmadı
Neylersin hayat devam ediyor

İbrahim Atılmış

Öğretmenim

öğretmenim!
sen değilmişin beni bu hallere koyan?
sözde ana olacaktın, baba olacaktın bana
okul denen yuvada,
sözde sen öğretecektin yenilikleri
adam edecektin beni?
daha oturmadan sınıfımdaki sırama
sabahın köründe
okul bahçesinde
sen değilmiydin bana
'Türküm, doğruyum, çalışkanım' dedirten?
sen değilmiydin ilk kalem tutuşumda
'bismillah' çektiren?
iki kere iki kaç eder bilmezken daha
sen değilmiydin bana 'ayet-el kürsi yi ezberleten?
almanca dersinde 'Ich liebe dich' diyemeden
oğuz destanını sindiren sen değilmiydin?
yazık öğretmenim bana yazık
sanada yazık
ak süttten çıkmış ak kaşık değilsin sen
sebebimsin sen
bile bile doğruların doğruluğunu
yanlış öğreten sen değilmişin?
sorarım şimdi sana öğretmenim:
vicdanın rahatımı şimdi?
sebebimsin öğretmenim
beni bu hallere koyan sen değilmişin?
yoksa!
yoksa sen değilmişin öğretmenim?

İbrahim Atılmış

Roman

İçimde bir roman yazıyorum içinde aşk olmayan
Saman sarısı eskimiş yırtık kağıtlara
Kimi zaman esen rüzgar
Girip içeri
Penceremin kırık camından
Hoyratça savuruyor yapraklarını
Cilt bezi kaplı eskimiş kitabımın
Eskimiş saman sarısı yırtık sayfalarını
Her biri bir yana dağılıyor içimden
Kimi açık kalan kapıdan savrulup gidiyor sokak aralarına
Kimi takılıp kalıyor bir duvar dibine utanarak
koşup peşlerinde toplamak geçiyor içimden
vaz geçiyorum
Yeniden yeniden yazıyorum her birini
Eskimiş saman sarısı kağıtlara
Eskimiş saman sarısı yırtık kağıtlara
Kitaplar okudukça güzelleşiyor
ama yıpranıyor birer birer
Olsun
Okudukça ben mutlu oluyorum
Eskimiş saman sarısı kağıtlara yazılmış
İçinde aşk olmayan hikayeleri
Kaç sayfa oldu
Kaç kere yazdım bilmiyorum
Ben yazmaya devam ediyorum
Eskimiş saman sarısı sayfalara
İçimde bir roman yazıyorum
Eskimiş saman sarısı yırtık kağıtlara..

İbrahim Atılmış

S li siir

Sev! (beni)
sevgi.
sevgili,
sevgilim
sevgilim;
sevgili,
sevgi.
sev! (beni)

'sevgi adında hiç sevgilim olmadı..'

İbrahim Atılmış

Sen bulmuşsun

Usulca gelip girdin yüreğime
hiç Kimseler duymadan
sessiz sedasız
oysa
ne fırtınalar kopuyordu gönlümde
ne zılgıtlar karışıyordu ağıtlarıma içimde
zemheri ayazında
ve
kalın kar örtüsü altındayken umutlarım
giderken arkasından çekip gitmişti yüreğimin kapılarını
tükettim sanıyordum kendimce sevdaları
öylesine tüketmişim ki
kilit vurup atmıştım bilinmez denizlere anahtarını.
Sen bulmuşsun.
Nereden nasıl buldun bilmem ama
Sen bulmuşsun!
Usulca gelip girdin yüreğime
Hiç kimseler duymadan
Sessiz sedasız
Gülüşün ilk bahar gibi coşkulu
Bakışın yaz güneşi kadar sıcak
Yeni bir mevsim oldun bana
Ama
Anla beni kır çiçeği
Şakınım şimdi
Şimdi ne olacak?

İbrahim Atılmış

Sen yokken

sana siirler yazdim sen yokken
siirleri okudum seni beklerken
sen yokken ben yalnız kalmadim
her zaman ki gibi yuregimdeydin sen
sen yokken ben kendimi sordum
ay isginin altinda siluetimi vurdum
sen yokken senden habersiz ellerini tuttum
gözlerine baktim sen gormeden
sen yokken ben kendimi anlattim
bir ara gözlerim havaya bakındı sen yokken
sen yokken gök yuzu ne kadar karanlikti
dusundum durdum seni saatlerce
sen yokkende seviyordum seni
sen yokken ben kendimi buldum SENİNLEYDİM

İbrahim Atılmış

Seni sevmek

seni sevmek:
erişilmez dağlara erişmek,
tırmanıpta doruklarından
nadide çiçekler toplamak gibi,
toplanan çiçekleri
susuz
toplanan çiçekleri
sonsuz
yaşatılmak gibi...

İbrahim Atılmış

Sevilmeli

Severken sevilmeli de insan
sevdiğini sara bilmeli
bakmalı gözlerine, tutabilmeli ellerini
uzanıp dokunmalı gülüşlerine
sırtını sağlama almalı bir kere
ve unutmamalı acıları
sevmek yetmez kimi zaman
sevilmeli de karşılıksız
sevişmeli umutlarında
öyle yalın öyle kaygısız
dönüp te arkasına bakmadan...

İbrahim Atılmış

Sevme

Sevme be gönül,
dalarsan efsunlu bir hayale,
kıyamet kopsa
uyanamazsın.
bir sitem etse sinesinden feryat figane,
bir daha böyle
sevemezsin.
Sevme be gönül,
zamanlı zamansız düşer aklına
yorulursun,
tutup saçlarından
okşamak istersin uykularında,
gözlerinin mavisinde uyanırsın
üzülürsün.
Sevme be gönül,
aldanma yüreğinin oyununa
bir daha
gülemezsin,
yaş erdi artık Kemal'e
istesen de mutlu olmazsın.
Sevme be gönül,
taş yerinde ağırdır,
seven sana gelsin
sevmeyen hem kör
hem de sağırdır.
Sevme be gönül,
bu da bırakıp gider
senden habersiz
kırılırsın,
bir tebessüm eylese gül cemalinde,
gözlerin hicap eder güle
utanırsın.
Sevme be gönül,
ben bu deritten yoruldum,
geçti ömrümün baharı
artık duruldum,
bu son olsun dedim
yerimden doğruldum,
Ne olaydım, kalkmaz olaydım
kalbimden vuruldum

İbrahim Atılmış

Sonbahar

yaprak yağıyordu sokağımıza
yaprak yağıyordu lapa lapa
her yer kızıla çalan kırmızıya dönmüştü
yaprak yağıyordu sokağımıza

yaprak dökümü zamanıydı o zaman
güneşin soluk yüzünde yansiyordu gidişin
ayrılık zamanı gelip çatığında ikimize
yaprak yağıyordu sokağımıza

hışır hışır yağıyordu yapraklar
estikçe hafiften rüzgar
yerdaki yapraklar biraz daha kabarıyordu
döne döne lapa lapa yaprak yağıyordu
yaprak yağıyordu sokağımıza

İbrahim Atılmış

Su Gibi

Ben su gibiyim azizim..
huysuzluk etmem
beni saran kabın şeklini alırım
muhafaza ederse bir ömür onda kalırım..
Kırılırsa kap inceden de olsa
çatlamışsa bir kere çare yok tutamazsın beni
usul usul giderim sessiz sedasız
Bu ayrılığın sebebi ben değilim..!

Ben yağmurum rahmetim,
çisil çisil yağarım göklerden
varsa toprağın koynunda bir tohum
Girerim damarlarından can olurum
Yoksa üzerinde bir ot bile
öfkem karışır toz duman sele
Ne aman dinlerim ne benzerim yele
çamur çirkef olmanın sebebi ben değilim..!

Ben su gibiyim Aziz'im.
Kah bereket olurum kah felaket
içmesini bilen gelsin ayrılığa ne hacet
dost elinde feryadın sebebi ben değilim..!

I. ATILMIŞ

İbrahim Atılmış

Suskun

Suskun sokaklarda yürüyorum her akşam
Kaldırımlar suskun
Ağaçlar suskun
Şanki sağır ve dilsizler her biri ayrı ayrı
İçimdeki çocuk suskun
Her köşesinde suskun sokakların
Seni arıyor gözlerim
Gözlerim suskun
Bütün evlerin ışıkları sönük
Perdeleri çekili
Bütün evlerin pencereleri suskun
Sanki acı bir ağıt yakılıyor sokakta
Sokak lambalarının boynu bükük
Sokak lambaları suskun
Suskun sokaklarda yürüyorum her akşam
Yüreğimdeki sesi arıyorum
Yüreğim suskun
Tükenmiş sevgilerim sokaklardaki sesler gibi
Kulak kabartıp
Sesini arıyorum sensizliklerde
Şensizlik çaresiz, sensizlik suskun
İçimde eksilen bir şeyler var anlamsız ve suskun
Bir çığlık bölüyor sessizlikleri
Suskunluğun çığlığı sessizlik suskun
Suskun sokaklarda yürüyorum her akşam
Duyamıyorum gölgemin sesini
Gölgem suskun

İbrahim Atılmış

Şah yolu

seni yol bildim yoluna geldim
hırçın derelerde çağlayan seldim
aşkınla ferhat olup dağları deldim
can sultan pir sultan

zaman şimdi o zaman değil pirim
ölüme güç yetmez beş para etmez dirim
görsekte zamane yezitlerinden olmaz zulüm
şah sultan pir sultan

şahım ali sana adını verdi
hızır yoldaşın oldu sabrını verdi
unutturdun canlara kederi derdi
Ali sultan pir sultan

Atılmışım yoluna yolun insanlık yolu
yaşadığın her an hep onur dolu
yağlı ilmek boynunda hınzırın kolu
haydar sultan pir sultan

gün oldu devran döndü
nice canlar yolundan döndü
gittiğin gün sanki daha dündü
dost sultan pir sultan

adını anmayan canlar utansın
seni bilmeyen kendine yansın
yolum her zaman sana varsın
bir sultan pir sultan

İbrahim Atılmış

Ŗiir olsan

Ŗiir olsan gelsen bana
Okusam seni mısra mısra
Uzadıkça uzasan kalsam sabaha.
Sonra bir kuş olsan ellerimde
Yaralı yavru bir kuş
Ne kanadında gümüş olsun ne gaganda bir zeytin dalı
Seni elere vermem hani
Çırpınıp dursan avuçlarımda
Bilirim düşkünsündür özgürlüğüne
Korkma
Uçuracağım seni gök yüzüne
Hadi uç kanat çırp bulutlara
Dön dolan dur oralarda
Dönüp konacağın dal sadece benim yüreğim nasıl olsa
Hani uçursam diyorum seni
Diyorum ama korkuyorum da
Biliyorum yine gelip konacaksın gönül dalıma ama
Yer bula bilersen tabi?

İbrahim Atılmış

Taş gibi

deli taylor vardır hani?
beyaz kanatlarıyla sevgileri
alır götürürler..
bir çakımlık şimşegin toprağa öpücüğü gibi
kuş sesleri her yanda cıvı cıvı
sokağın orta yerinde yalnız ben
karanlık köşelerden uzak
gözlerim güneşe takılmış gibi..
seviyorumda seni hani!
hemde yüreğim kadar
yüreğimden ötesi sensizlik
birde yüreğimi seviyorum senin kadar
sensizlikten öte yüreğim
bir atımlık taş gibi...

İbrahim Atılmış

tek kelime

kusların kanadında sevdim seni
ürkekligini
piril piril güneşin altında uzanan titrekligini
bir ceylan yavrusuydun yüregimde
saf, masum ve endiseli
gonca guller gibiydin dudaklarımda
optukçe kokluyordum seni kokladıkça opuyordum
doymuyordum
bir ozanın türküsünde sevdim seni
dusleri kırık bir kemanın en ince telinde..
yirmisekizimde sevdim seni sense yirmibirinde
aklimiz basımızdaydı daha
sevistik doyasıya duyguların derinliklerinde
gün ağarmamış tan yeriydi bakışların,
öylesine durgun ve gün doğmadan neler doğar gibi?
hircin bir kar fırtınasıydı ofken!
cirilciplak yurudugum..
ayaz geceler gibiydin yakarışlarımda
kibirli ve bir o kadarda keskin..
caresiz balıklar gibiydim yürek akvaryumunda
gözleri pus sevdası mahpus.
kirdirdin bana şimdi ince fanusu!
dokuldu hayat sularımız
ve yalnızsın ve caresiz ve fitili olmayan bir dinamitsin
gerekli olduğun yerde gereksiz..
bir umudun doğum sancılarında sevdim seni.
şimdi anlamsız her şey bombos kaldırımlar gibi
ve ağır aksak geçiyor zaman en ağır iskencelerde
duslerimdeyim bir basıma seninle sensizim
sonsuzluğun efendisi gibi...
tek kelimeyle sevdim seni....

İbrahim Atılmış

Tek Tek

İtiraf ediyorum!
Tek taraflı bir aşkın
gözü dönmüş katiliyim ben.
Acımasız yalnızlığımın savcısı,
ön yargılarımın hakimiyim,
avukata gerek yok
savunma istemem..
kabul ediyorum suçumu
tek tek.
Kasten ve mütemadiyen sevdim ben seni,
müebbet mahkum ömrümün
karanlık hücrelerinde.
hüzünlerin avluda dolanan gardiyan sessizliği
ve voltasında çekilen
tespih misali sevdim
tek tek.
anıların sızısı oturdu burun direğime,
demir parmaklıkların pası
ve içimde gömülen sevdamin yası.
Kazındı kalp penceresimin puslu camına
anbean
tek tek
Göz göre göre kırdım kalemimi,
Bile isteye çektim tabureyi ayaklarımın altından
ve ben darağacında
son isteğim sorulurken?
adını heceledim harf harf
tek tek
Kasten ve mütemadiyen sevdim ben seni,
itiraf ediyorum..!

İbrahim Atılmış

Türkü yüreklim

Türkü yüreklim
Köylü güzelim
Bir fidan diktinki yüreğime

Çiçekler açtı gönlümde
Yaprakları bulut gövdesi aşk oldu
Dalları her yanıma sardı
Büyüdü de büyüdü senden habersiz

İbrahim Atılmış

Umudun olsun

hayat devam ediyor güzelim
benle yada bensiz
aynı kavgada omuz omuza
yada aynı mavzerin ardından
aynı celladın kabuslarında
kaldır başını güzelim
başın dik yaşamın onurlu olsun
bak
dalgalanan bayrağımız bizi bekliyor
yeterki
gönlünde umudun olsun

İbrahim Atılmış

Uyan Pirim

Uyudun yüz yıllar boyu haydar
Ağıtlarda aradık seni çaresiz
Umut fakirin ekmek kapısı haydar
Uyan artık pirim halkın çaresiz

Halkını sevdiğin için asıldın haydar
Cümle canlar yas tutmakta sensiz
Bu halka bu zulüm ne kadar sürecek haydar
Uyan artık pirim halkın çaresiz

Bir gidip bin gelecektin haydar
Geride kalanlar şimdi hepten naçar
Gücü gören garip zalime kucak açar
Uyan artık pirim halkın çaresiz

Yoluna çok canlar girdi haydar
hızır paşalar birden türedi
halkın böyle çile hiç görmedi
uyan artık pirim halkın çaresiz

İbrahim Atılmış

Uyanık Düşler

Uyanık düşler görüyorum ardın sıra,
şaşkın şaşkın
dolanırken rüyamda
okyanusta kaybolmuş balık misali,
ışığa doğru çıktıkça uzaklaşıyor gök yüzü
ve
kara bulutlar gibi doluşuyor etrafıma yalnızlıklar...
Bir bir yıkılıyor umutla beklediğim hayallerim,
bire bir kapanıyor yüzüme kapılar
ve
gönül yarası düşlerim terk ediyor beni sıralı sırasız bekleyen yok artık sokaklarında
şehrimin...
Uyanık düşler görüyorum derinlerinde düşüncelerimin, sonsuz hayallerin girdabında
buluyorum kendimi bir an
sonra
uzanıp tutmak isterken ellerini,
bir beyin fırtınasıyla çekip gitmek istiyorum kendimden. sonu nereye çıkar bu anıların
karanlık dehlizleri
Bilmiyorum?
bilmiyorum Kim çıkar karşıma kimler bulur beni..
unutmuyorum, unutamiyorum
unutmak için!
uçurtma uçuruyorum gözlerinin mavisinde
mavi olmasa da gözlerin.

İbrahim Atılmış

Uykusuzum

Sabah yine erken saat te ışıdı güneş
ve ben
parça bölük uykumdan
uyanamadan kalktım bu sabah.
Hava uykum gibi mahmur, gökyüzü uykum gibi bulutlu.
Çıkıp dolaştım o soğukta boş sokakta
bir aşağı bir yukarı.
Aklımın her yanında sen
ve nedenini bilmediğim
aslında
işime gelmeyen ayrılık.
Açık bir pastanede yaptım kahvaltımı
Gözleri açık bir tacirin ellerinden çıkma
bir poaça ve bir bardak açık çay.
Zaman geçmek bilmiyor bu sabah.
Aramıyorsun da beni kaç zamandır.
Öyle ya belki arasın birazdan az zaman geçsin hele!
Daha yeni uyanıyor çarşı esnafı
tek tek açılıyor dükkanlar.
Gazete arabası çoktan bıraktı da gazeteleri
Büfe sahibi daha gelmedi.
Ne zor şey şu beklemek?
Gecedden sabahı, sabahtan geleceği,
gelecekte umudu bekleyip durduk ömür boyu.
Ben birde
yüreğimi beklettim sırf senin için yürek yarem.
Yüreğimde uykum gibi parça parça
Değer mi bilemem,
buna aramam da bir neden.
Saat sabahın dokuzu oldu
hayat hızla akmaya başladı her tarafta.
Ben yine masamın başında
bir çay ısmarlatıyorum yanımda ki kıza.
Deli dolu ama temizdir hani yüreği.
Tam saf denen tiplerden biri.
Ne deseler hemen kanı verecek serseri.
Ellerim yine sensiz, ellerim yine özlem dolu
arıyorum seni.
Sen hala aramadın farkında mısın?
Dalmışım içinde bulunduğum sayfalara
her biri yüreğin kadar beyaz,
her biri yüreğim kadar dolu.
Zaman ne çabukta geçmiş vakit yine akşam oldu.
Birazdan kalkıp giderim yine bir meyhaneye,
seni doldurur içerim geç vakte kadar.
Sanma ki sarhoş olurum,
sanma ki ben kendimde kaybolurum;
korkma ben yolumu bulurum.
asıl derdim ben bu gün nasıl uyurum?

İbrahim Atılmış

Uzun yol

bilmem ne etmeli ne demeli kadınımd?
kimbilir
belki bir gün gerçek ayrılıklar yaşayacaktık
belkide hiç ayrılmayacaktık bir omür boyu
yanacaktık için için yalnızlıklarımızda.
nasilki;
bir kuytuluk kendiliğimizde bulduk birbirimizi?
öylede mutlu olacaktık kimbilir?
oysa ben seni kendi benliğimde sevdim
yediveren karanfil sıcaklığında.
seni kendim gibi sevdim korkularımda.
korkularımı sevdim yüreğinin pırıltısında
umut yüklüydü yureğim bir çocuğun düşleri gibi
sen bendin bende sen
aynı yürekte iki ayrı bedendik sadece
sevmeleri sevdik sevmeleri
benliğimizi sevdik şaşkınlıklarımızda
şimdi durduk yere cekip gitmek varmı habersiz?
kapanmışsa düşüncelerim umutlarımda,
umutlarım gebeyse yarına, güneşe inat,
ve ben korkuyorsam yalnızlıklarımızdan?
karanlıklar tutyorsa ellerimi ve insansam
düşünürken bile düşünemiyorsam
ayırt edemiyorsam artık doğruyu yanlış?
susmak suç olurmu kadınımd?
kızma hakkın varmı benliğine
benliğinden çok sevdiğin birine?
haydi gülüm kalk ayağa yolumuz uzun....
yaşanacak çok şey var daha.

İbrahim Atılmış

Üzgünüm

duydum
tüketmişsin beni
vaz geçmisin sevmekten
bu yürek ağır gelmiş sana
saygılar gülüm
yollar uzun sevenler olur daha

duydum
kalmışsın tek başına
katık bile zor olmuş pişmeyen aşına
dur daha dur
daha neler gelecek başına
doyamadım daha ciğerimin üç yaşına

duy
aç kulaklarını şimdi beni duy
öfkenin esiri olma aklına uy
değişmez sanma tende ki huy
kulaklarınla değil yüreğinle duy

sana tüm güzellikler layık
kaldır kafanı
kendine gel ayık
gönlüm derya sen içinde bir küçük kayık
nice gemiler battı da çıkmaz
kaldır kafanı
aç gözünü ayık

kırgın kızgın değilim sana
ciğerimin hatırı var bende sevdim
bitti artık yaşanalar
tüm mutluluklar yol olsun sana
sen istedin bunu gülüm ÜZGÜNÜM

İbrahim Atılmış

Var Eğlen

Çok uzak değiliz aslında
baktığımız aynı gök yüzü,
unuttum sanma
hep aklımda
sana verdiğim sözü,
sakın ola kırmayasın dönüp bakacağın yüzü
mesafeler rakamlardadır
var eğlen gönlün viran olmasın...

İbrahim Atılmış

Vasiyetimdir

ben ölürsem bir gün
haber vermeden size
olur olmaz bir mekanda
olur olmaz bir zamanda
yani ecelimle ölürsem şayet
bir trafik kazası gibi apansız
pisipisine
vasiyetimdir ilgililere!

sakın ola gömmeyesiniz beni bir çukura
kuru bir kibrit çöpü değmesin tenime
dokunmayın hiç bir din görevlisi
görevini bitirmiş bedenime!
şimdiden bağışlıyorum benliğimin kılıfını
yüksek bir araştırma kürsüsüne...

biçsinler doğrasınlar beni lime lime
arasınlar her hücremde çaresizliklerin çaresini
kayda değer bulmazlarsa eğer
yaşadığım zamanlardaki gibi
yakınlarımdan başlasınlar dağıtmaya her şeyimi
kime lazımsa versinler karşılıksız
ciğerimi, böbreğimi, gözlerimi
neyim varsa hepisini.

bir yüreğime dokunmasınlar sakın ha!
sakın ha atmasınlar bir neşter dahi,
kazara olsada!
bu yürekle sevdim ben halden bilmeyenleri
bir kez olsun bile yüzüme gülmeyenleri
gözlerime bakıp
içine içine bakıp
yalan söyleyenleri.

saklı kaldı bende bütün yaşanalar
yine saklı kalsın sonsuza dek
birde öfkemi bilmesinler aman ha!
çıkıpta yüreğimin derinliklerinden yayılırsa etrafa
kimse önüne geçemez bir daha
karanlıklara boğulur bütün dnya haberiniz ola!

ben ölürsem bir gün
haber vermeden size
olur olmaz bir mekanda
olur olmaz bir zamanda
yani ecelimle ölürsem şayet
adresini şaşırmış kalles bir kurşun yarasında
anlamsızca
vasiyetimdir ilgililere!

alıp yüreğimi
götürün en yüksek tepelere

güneşten kavrulmuş bir kayanın üzerine
yada karlarla kaplı doruklarına dağların
bırakın bir başına apaçık ortaya
aç bir kuşun yemi olsun yada
dönsün ayaz gecelerinde dorukların.

vasiyetimidir!
sakinha ağlamasın arkamdan bir tek kişi bile
anam anadır nede olsa
düşkündür ciğerine dayanamaz garibim
gurbette deyin bildirmeyin
zavallı babam
çok çekti ömründe; çektirdide hepimize
oğlun öldü deyipte bu yaşında üzmeyin
kerdeşlerim bilsede olur bilmesede o kadar önemsemeyin
biçare ablama sözüm yok aman ha incitmeyin
bir oğlum kalıyor geriye
birde kibirinin esiri anası
belki oğlum tutar içinden bir kaç günlük yas ı
aslında yok hiç birşeyin manası
boşuna dönüyor dinine yandığımın dünyası..

ben ölürsem bir gün
haber vermeden size
olur olmaz bir mekanda
olur olmaz bir zamanda
yani ecelimle ölürsem şayet
acılara yenik düşen bir kalp krizinde
çaresiz
vasiyetimidir ilgililere!
beni bir kez daha öldürmeyin...

İbrahim Atılmış

Ve hüsrân

Aşık olmak istiyorum körkütük,
fırtınada sandal misali
yüzmek istiyorum
dalgaların arasında,
tutup
ellerinden
gök yüzü nün
sarılmak istiyorum
umutlarıma
ve ağlamak
hıçkıra hıçkıra
suskun ve sessiz
ve yalnız
ve hüsrân..

İbrahim Atılmış

Vebal

sigara gibisin sen hayatım da
ne bırakabiliyorum seni;
nede memnunum senden
olmazsan olmaz
varlığın tükenmemin sebebi
kaç kere söndürdüm seni içimdeki küllükte
paket paket geri aldım binlerce kere
kaç sefer uzattım sana ellerimi?
kaç kere vaz geçtim senden...
genede umutluyum tüketmedim
alnında kara bir yazıdır silinmez durur vebalim...

İbrahim Atılmış

Velvele

sinsi bir silahtır suskunluk
her an her yerde patlamaya hazır
ama velveleye vermemek te gerek tavuk misali;
doğururken yumurta gibi bir yeniliği.

İbrahim Atılmış

Vurulmuşum

Vurulmuşum
Umutların en hassas yerinden
Uzanmış yatar yüreğim sevdalar ortasında
Bedenime prangalar vurmuşum
Sensizlik haram olmuş bana
Vurulmuşum
Kendimden habersiz
Umudu işledim içimde emek emek
Boncuk boncuk dokudum yüreğime
Yasaklara yasak koydum benliğimde
Kavgalara meydan okudum
Dolandım durdum sensizliklerde
Vurulmuşum
Kendimden habersiz
Vurulmuşum
Hasretlerin en narinine inceden
Şaşkın deli çarpar yüreğim
Yarınım hedefler koymuşum gecedem
Varlığın anlam olmuş bana
Vurulmuşum
Kendimden habersiz.
Vurulmuşum.

İbrahim Atılmış

Yalnız seninle

Şafaklar tutuşur enginlerinde sevdamin
Kor alev yüreğim buz keser sensizliklerde
Çöl ortasında bir yudum sudur gülüşün
Yüreğim seninle okyanus olur.

Güneşin batışı düşündürür geceleri
Geceler korkar karanlıklardan
Ve
İt sürüsü yıldızlar saklarlar gözlerini
Gecelerim gözlerinde savrulur
öyle sabah olur.

Sokak ortasında bir hayvan leşi kokar
Savurdukça hırçın rüzgar
Kırılır burun direkleri
Umutlar zincire vurulur
Haydi vur şimdi kendini ay ışığının altında
Romantik olsun ölümün
Haykır içindeki öfkeni yayılsın dağlara
Yaşamak kolay değil o kadar
Benim ölümüm zordur
Ancak senin ellerinden olur.

Yaşamak
Yaşamak yalnız seninle olur...

İbrahim Atılmış

Yanında olmak vardı

Şimdi yanında olmak vardı gülüm
Yanında olup ellerini tutmak vardı
Yüreğimden süzülen ateş ellerini yakardı
Göz göze bakışırdık senle
Gözlerin içimde savrulurdu
Belki
Bir buse kondururdum kaşlarının arasına utanarak
Heyecandan dudaklarım kururdu
Yada yüreğim dururdu

Şimdi yanında olmak vardı gülüm
Seni seviyorum sözleri etrafımızda uçuşurdu
Uçuşurdu yüreklerimiz umut olurdu
Tutup ellerini Sokardım sineme
Kökünden sökerdim yüreğimi
Al senin olsun derdim
Sen yoksan bu yüreğin anlamı olur mu?
Seviyorum seni bir tanem
olamasam da yanında
Şimdi yanında olmak vardı gülüm...

İbrahim Atılmış

Yanlış zaman

Buruk bir hüznün var içimde
Seni ta uzaklardan sevdim dünyanın bir ucundan
Sen gurbet ellerde gurbetçi kızı
Bense hasret ellerde bir garip
Oysa aynı dünyaların insanlarıydık ikimiz
İkimiz bir elmanın yarısıydık
Yarım kaldık
Ağlayamadık
Buruk bir hüznün var içimde
Ne seni sevmelere bir anlam verebildim
Ne de kendime
Sevda adamıyım ben yürek adamı
Yüreğim anlamsız bir kavga içinde
Aşkım diyordum sana
Aşkı tanıyordum ben oysa
Ne yangınlar tüketmişti de yüreğimi
Yine de hasret kalmıştım sevmelere
Sevilmelere
Aşkım diyordum
Her gün biraz daha aşık oluyordum
Ta uzaklardan seviyordum seni
Ulaşamam Biliyordum
Buruk bir hüznün var içimde
Başlamadan biten bir sevdanın hüznü
Ne tanrının bir oyunu bu
Nede kulların beceriksizliği
Yanlış mekanın talihsizliği.

İbrahim Atılmış

Yaşıyoruz

yaşıyoruz çırılçıplak yaşıyoruz
yaşıyoruz kara düzen anlamsız
anlamsız amaçsız yürüyoruz
yürüyoruz nere gittiğimiz belirsiz
belirsizlik bilinmez bir yol
yollar karanlık dipsiz
dipsiz kuyular soğuk
soğuk yakıp kavuruyor bedeni
beden saygısız içindeki duygulara
duygular karma karışık sessiz
sessizlik için için büyüyen bir çığlık
çığlık gözleri parıldayan bir umut
umut emekleyen bir bebek
bebek küçücük bir insan
insan...
insan?

İbrahim Atılmış

Yeni dünya

bir dünya kurmak istedim kendime
yeni bir dün ya
YENİ DÜNYA
taa en başından
tüm herşeyden uzak
dünyanın içinde
dünyamın içinde
yanımda
kocamış dünya
ve
dünyanın güzellikleri
DÜNYA GÜZELİ
sen...

İbrahim Atılmış

Yeniden

sen
yüreğimde oten bülbül
tükenmiş sevdalarımda açan
yediveren gonca gül
seviyorum seni seviyorum yeniden.

tüketmişim oysa sevgileri
vaz geçmişim sevdalardan
oysa sen
sönmüş bin volkan misali
yüreğimi ateşledin yeniden öfkelerin içinden.

bir daha aşık oldum anlamsızca.

bilirim
hayat anlamsız, yaşamak hiç
günü birlik bir hayat bu yarın belirsiz
ama
umudum belli yüreğim belli
sevdinmi bir kere anlamı yok anlamların,
anlamsızlıkların
ve sen
anlamsın anlamsızlıklarımın orta yerinde
seviyorum seni yeniden...

İbrahim Atılmış

Yetiş ya hıızır

yetiş ya hıızır kul düştü dara
içimde ayrılık onulmaz bir yara
ne kadar haykırsam duyulmaz bu nara
yetiş ya hıızır yetiş imdada

ciğerim oldu pare pare
bu derdime bulunmaz bir çare
hic bir söz kar etmez yare
yetiş ya hıızır yetiş imdada

gönlümde tükenmiş sevdalar
bir can var yüreğimde içerimi dağlar
gözlerim kaç gün daha kan ağlar
yetiş ya hıızır yetiş imdada

yetiş ya hıızır ben tükendim
ayrılıklarda hep acılara bilendim
bir sen kaldın umudum sana güvendim
yetiş ya hıızır yetiş imdada

İbrahim Atılmış

Yıldızlarda kayar

Cancagizim;
oturmus yıldızları seyretmekteşin,
dayamışsın sırtını beton duvara
kayan mazlum yıldızlara üzölmekteşin.
hayat bu cigerim!
yıldızlarda tıpkı insanlar gibi
biri kaymaliki,
sağlam kalabilsin oteki

İbrahim Atılmış

Yüreğim yangın yeri

Düşerse gönlüme bir kıvılcım
kurumuş dallar misali tutuşur yüreğim
küllerin savrulur uzaklara
gelsen de geri sönmez bir daha!

sen de yakmıştın bir zamanlar yüreğimi
sönmeyen volkan misali
kor ateşlere sarılmıştık seninle
halay çekerdik mutluluklarda
kızımız olacak derdin hep hilesiz tebessumlerinde
susardım
susardım korkularımda, korkardım gelecekte
oysa seviyordum seni gizli gizli
seni sevmeyi seviyordum sensizliklerde
çekip gittin bütün cehaletinle
küllerin kaldı şimdi sadece geride
birde
kurumuş saman sarısı ayrılıklar

Düşerse gönlüme bir kıvılcım!
kurumuş dallar misali tutuşur yüreğim
küllerin savrulur uzaklara
gelsen de geri sönmez bir daha!

İbrahim Atılmış

Zaman Değirmeni

Döner değirmen taşı
döner diğil diğil
döner buğday üzerinde değirmen taşı
buğdayı un eder ağır ağır
Döner zaman bir zaman
değirmen taşı misali
döner diğil diğil
Döner bütün kainat kendi içinde
döner ağır ağır
Döner bütün evren
Dünya döner zaman içinde
Döner Dünya bir zaman
değirmen taşı misali
döner diğil diğil
Döner hayatımızın üzerinde
ömrümüzü un eder
ağır ağır

İbrahim Atılmış

Zor bilmece

seni andım gene bu gece
bilmem ınladımı kulakların?
ismin her an dudaklarımda hece
haykırsam sesimi duyarmısın?

sevmek ne güzelmiş meğer?
her ne kadar olsada acemice
nedense mutlu oldum bu gece
bilmem sebebi her neyse?

kadehimde başka bir tat var
masamda bir bardak su bir kaç tane leblebi
sevmek ne ağır şeymiş meğer?
cözülmesi en zor bilmece.

İbrahim Atılmış